



คุณยาย
IN MY HEART
Volume 3. โดย ตะวันธรรม

grows In My Heart!



VOLUME



ครบรอบ 100 ปี

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

โดย ตะวันธรรม

๖ ถ้อยธรรม

จากตะวัน

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยง เป็นบุคคลสำคัญผู้อยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย ท่านเป็น
ประดุจมหาปุชฌาจารย์ของหลวงพ่อ พระภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และหมู่คณะนักสร้าง
บารมีทุกคน ที่ได้เดินตามรอยท่านในการทุ่มเท
เสียสละสร้างชาติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หากมองจากภายนอกแล้ว คุณยายอาจดู
เป็นเพียงอุบาสิกาแม่ชีผู้มีชีวิตเรียบง่ายท่าน
หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเรื่องราวของท่านเป็นสิ่งที่
น่าศึกษาอย่างยิ่ง เรื่องราวของคุณยายที่หลวงพ่อ
ได้นำมาเล่านับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจนกระทั่ง

ละสังขารนั้นเปรียบได้กับผิวหนังกำพรวา ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ชั้นนอกสุดของร่างกายเท่านั้น ยังไม่สามารถอธิบายถึงความเป็นตัวตนอันแท้จริงของท่านที่เปรียบได้กับเยื่อข้างในกระดูก ผู้ที่จะทราบถึงความเป็นคุณยายอย่างแท้จริงมีเพียงพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ของท่านเท่านั้น ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ยกย่องชื่นชมคุณยายในท่ามกลางศิษยานุศิษย์ผู้ประพฤติธรรมด้วยกันว่าคุณยายเป็น “หนึ่งไม่มีสอง”

หากเรายังเข้าไม่ถึงวิชชาธรรมกาย เราก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้รู้จักคุณยายอย่างสมบูรณ์ แต่การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวในชีวิตของท่านจากคำบอกเล่านั้นก็เป็นการรู้จักในระดับหนึ่งที่เราจะทำความเข้าใจได้ ซึ่งจะทำให้เราเกิด

กำลังใจในการทำความดีและสร้างบุญบารมีตาม
อย่างท่าน ส่วนการรู้จักในสิ่งที่เป็นตัวตนอัน
แท้จริงของคุณยายนั้น เปรียบเสมือนการนับ
เม็ดฝนทั้งหมดที่ตกลงมาในจักรวาล ซึ่งเป็น
เรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำได้ยาก การนับ
พระคุณของท่านจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งเกินธรรมดา

ชีวิตของคุณยายนั้นเป็นชีวิตที่งดงามมาก
ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย ตลอดชีวิต
ของท่านมีแต่การสั่งสมบุญ ทั้งบุญจากการทำ
ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และบุญกิริยาอื่นๆ
ทั้งหมด ท่านได้ทำอย่างครบถ้วน ยากที่จะหา
ใครทำได้เสมอเหมือนท่าน โดยเฉพาะการ
ศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งแตกฉานและ
เชี่ยวชาญ หรือแม้แต่การสร้างวัดพระธรรมกาย
เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการประพฤติปฏิบัติธรรม
ของชาวโลก

หลวงพ่อบอกว่า หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” นี้จะเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทุกท่านของคุณยาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคยพบและสัมผัสกับคุณยายในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเป็นผู้ที่มาใหม่ในภายหลัง เพราะคุณยายท่านเป็นผู้ที่มีดวงใจใสบริสุทธิ์และสว่างไสวดุจดวงตะวันเที่ยงที่เรียงอยู่เต็มท้องฟ้า บุคคลใดก็ตามที่ตรึงระลึกรู้ถึงท่าน แล้วน้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของท่านมาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิต ก็เท่ากับว่ามีคุณยายอยู่ในหัวใจ ยามใดก็ตามที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว ยามนั้นความสว่างไสว ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม และความเป็นสิริมงคลทั้งปวงก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจของเราอย่างน่าอัศจรรย์

ตะวันธรรม

คำนำ

PREFACE.

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี ของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิด
วัดพระธรรมกาย ในวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2552
คณะศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ทั่วโลกได้
พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณ
พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) นำบันทึก
ความทรงจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ จากทั้ง
ที่ได้พบเห็นด้วยตนเอง และได้ยินได้ฟังคำบอกเล่า
เรื่องราวต่างๆ จากคุณยายโดยตรง มารวบรวมและ
จัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “คุณยาย In My Heart”
เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูบูชาธรรมแด่คุณยาย
อาจารย์ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้

หนังสือชุด “คุณยาย In My Heart” ประกอบ
ด้วยหนังสือ 6 เล่ม ที่ร้อยเรียงเรื่องราวของ
คุณยายอาจารย์นันทังแต่วัยเยาว์จนกระทั่งละสังขาร
ตามลำดับดังนี้

เล่มที่ 1: จากทุ่งนาถึงแดนธรรม

เล่มที่ 2: สุวัดปากน้ำและโรงงานทำวิชา

เล่มที่ 3: หนึ่งไม่มีสองแห่งกองทัพธรรม

เล่มที่ 4: คุณยายกับหลวงพ่

เล่มที่ 5: ชัยชนะของคุณยาย

เล่มที่ 6: ต้นแบบนักสร้างบารมี

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือชุดนี้จะ
เป็นประโยชน์แก่ทุกท่าน และขออนุโมทนาบุญที่ได้
ให้การสนับสนุนหนังสือชุดนี้

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิตะวันธรรม



genre In My Heart!



1

กองทัพธรรมทั้ง 4 เหล่า



24 ... ฝ่ายทำวิชา

28 ... ฝ่ายเผยแผ่

32 ... ฝ่ายปฏิบัติสังฆกรรม

34 ... ฝ่ายกองเสบียง



genre In My Heart!



2

เชียววิชา



40 ... ภารกิจหลักของคุณยาย

46 ... เพราะเห็นจิ้งจาบซึ่ง

52 ... เป็นหนึ่งไม่มีสอง

58 ... เมื่อต้องเผยแผ่



genre In My Heart!

3

เปี่ยมธรรมฤทธิ์

72 ...ฐานทัฬพระธรรมกาย

78 ...หยั่งรื้ออดีตชาติ

82 ...องค์พระกลางอากาศ

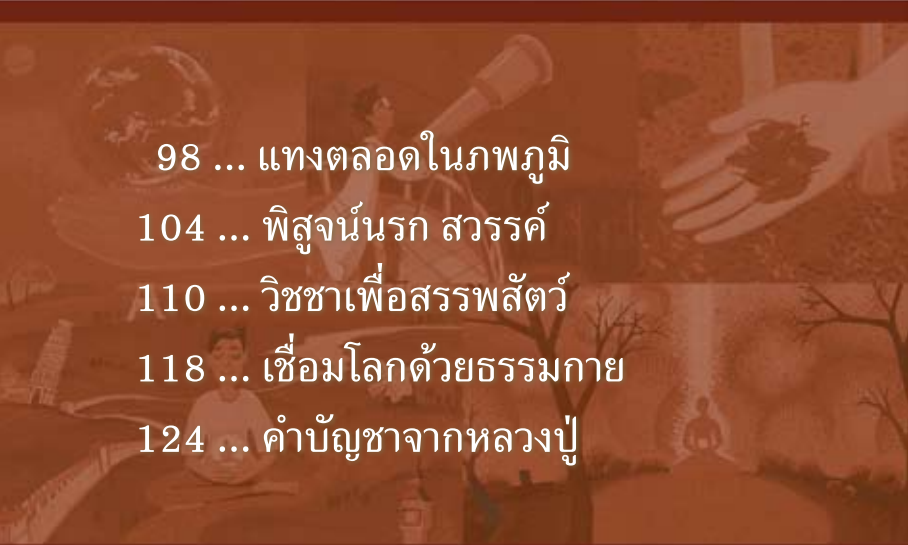
88 ...อธิษฐานล้อมคอก



genre In My Heart!

4

สุดยอดวิชา

- 
- 98 ... แท่งตลอดในภพภูมิ
 - 104 ... พิสูจน์นรก สวรรค์
 - 110 ... วิชาเพื่อสรรพสัตว์
 - 118 ... เชื่อมโลกด้วยธรรมกาย
 - 124 ... คำบัญชาจากหลวงปู่



genre In My Heart!

๒

ท่งทำย

133 ... วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

138 ... ประวัติคุณยายฯ

143 ... บทสวดสรรเสริญคุณยายฯ

148 ... ประวัติตะวันตกธรรม



genre In My Heart!



1

กองทัพธรรมทั้ง 4 เหล่า

ฝ่ายทำวิชา ◦ ฝ่ายเผยแผ่ ◦ ฝ่ายปฏิสังขรณ์ ◦ ฝ่ายกองเสบียง

...กองทัพธรรมทั้ง 4 เหล่า...

การสร้างบารมีเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์

ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน

และปราบมารประหารกิเลส

ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ

จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ...

...เกิดขึ้นได้ด้วยความร่วมมือร่วมใจ

ของสมาชิกทั้ง 4 เหล่าของกองทัพธรรม ...

ฝ่ายทำวิชา

การสร้างบารมีเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปสู่ฝั่งพระนิพพานและปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่และหมู่คณะนั้น เกิดขึ้นได้ด้วยความร่วมแรงร่วมใจของสมาชิกทั้ง 4 เหล่าของกองทัพธรรม คือ ฝ่ายที่รบกับพญามาร ฝ่ายเผยแผ่ฝ่ายปฏิสังขรณ์ และฝ่ายกองเสบียง ซึ่งทั้ง 4 ฝ่ายต้องร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมาย



สำหรับผู้ที่มีบารมีและธาตุธรรมแก่รอบ
อย่างเช่นคุณยายนั้น ท่านเป็นสมาชิกของฝ่ายแรกที่จะต้องสู้รบกับพญามารโดยตรง ด้วยการเจริญภาวนา
ขั้นสูงหรือทำวิชาธรรมกายอยู่ภายในโรงงานทำวิชา
ซึ่งเป็นงานทางจิต

ผู้มีหน้าที่ทำวิชาอย่างเช่นคุณยายมักจะมีอริยาศัยคือ เป็นคนมักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลี
ด้วยหมู่คณะ ยินดีปฎิบัติตามมีตามได้ ยอมละทิ้ง
ทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง เพื่อทำใจหยุดนิ่งเพียง
อย่างเดียว ตลอดทั้งวันและคืน เพื่อค้นคว้าเข้าไปสู่
ภายในจนกว่าจะถึงเป้าหมายปลายทางอันเป็นที่สุด
หากเราสังเกตบุคลิกของคุณยาย จะพบว่าท่าน
เหมาะสมกับหน้าที่นี้มาก เพราะมีความเด็ดเดี่ยว
แน่วแน่ สงบนิ่ง และไม่ยึดติดกับสิ่งใด นอกจากนี้

ยังมีคุณธรรมอื่นๆ เป็นส่วนประกอบด้วย เช่น รักความสะอาด มีระเบียบเรียบร้อย ความมีวินัย และความเรียบร้อยในทุกๆ ด้าน

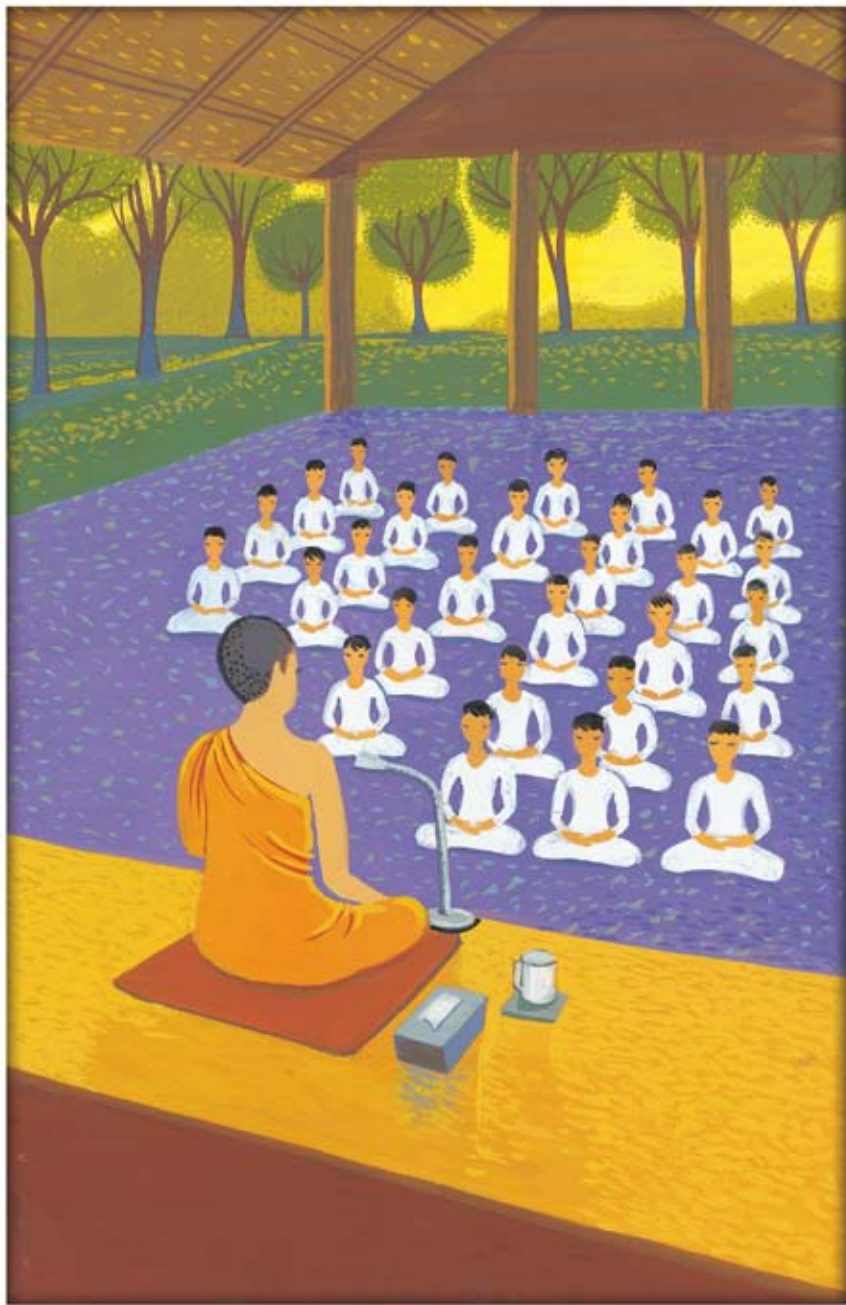
คุณยายมักสั่งสอนลูกศิษย์อยู่เสมอว่า หากเรายังไม่สามารถทำงานภายนอกให้ละเอียดได้ งานภายในก็จะไม่ละเอียดลุ่มลึกเช่นกัน งานภายนอกในที่นี้ ยกตัวอย่างเช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ซักเสื้อผ้า ดูแลรักษาความสะอาดของสิ่งต่างๆ รอบตัวเรา ถ้าหากยังทำสิ่งเหล่านี้ให้ดีไม่ได้ ก็ยากที่จะหยุดใจนิ่งอย่างสมบูรณ์จนสามารถทำวิชาเพื่อสูรบรรบมมือกับพญามารได้



ฝ่ายเผยแผ่

กองทัพธรรมมีความจำเป็นต้องเผยแผ่ เพราะงานสู้รบกับพญามารจะประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้นก็ต่อเมื่อมนุษย์ทุกคนในโลกได้รู้ว่าตนเองมีพระธรรมกายอยู่ภายในตัว เป็นพระรัตนตรัยภายในซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง สามารถเข้าถึง และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้

หากมนุษย์ทุกคนสามารถเข้าถึงพระธรรมกายแล้วจะพบว่า มนุษย์แตกต่างกันอยู่แต่เพียงเฉพาะภายนอก แต่สิ่งที่อยู่ภายใน คือพระธรรมกายนั้น



เหมือนกัน เพราะพระธรรมกายมีรูปร่างหน้าตา
เหมือนกันทั้งหมด และอยู่ในอิริยาบถเดียวกัน คือ
ทำนั่งขัดสมาธิเจริญภาวนา

เมื่อมนุษย์เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จะ
สามารถศึกษาวิชาเพิ่มเติมจนกระทั่งจักขุ ญาณ
ปัญญา วิชา และแสงสว่างเกิดขึ้น จากนั้นจึงจะ
สามารถเรียนวิชาที่ 1 คือ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ
ทำให้ระลึกชาติได้ และรู้ว่าเราเวียนว่ายตายเกิดอย่างนี้
มาตั้งแต่เมื่อใด วิชาที่ 2 คือ จุตูปปาตญาณ ทำให้
ทราบเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งการกระทำหรือกฎแห่ง
กรรม และวิชาที่ 3 คือ อาสวักขยญาณ คือการขจัด
กิเลสซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งปัญหาทั้งปวงในชีวิต

หากฝ่ายเผยแผ่สามารถทำให้มนุษย์ทุกคน
เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆ กัน

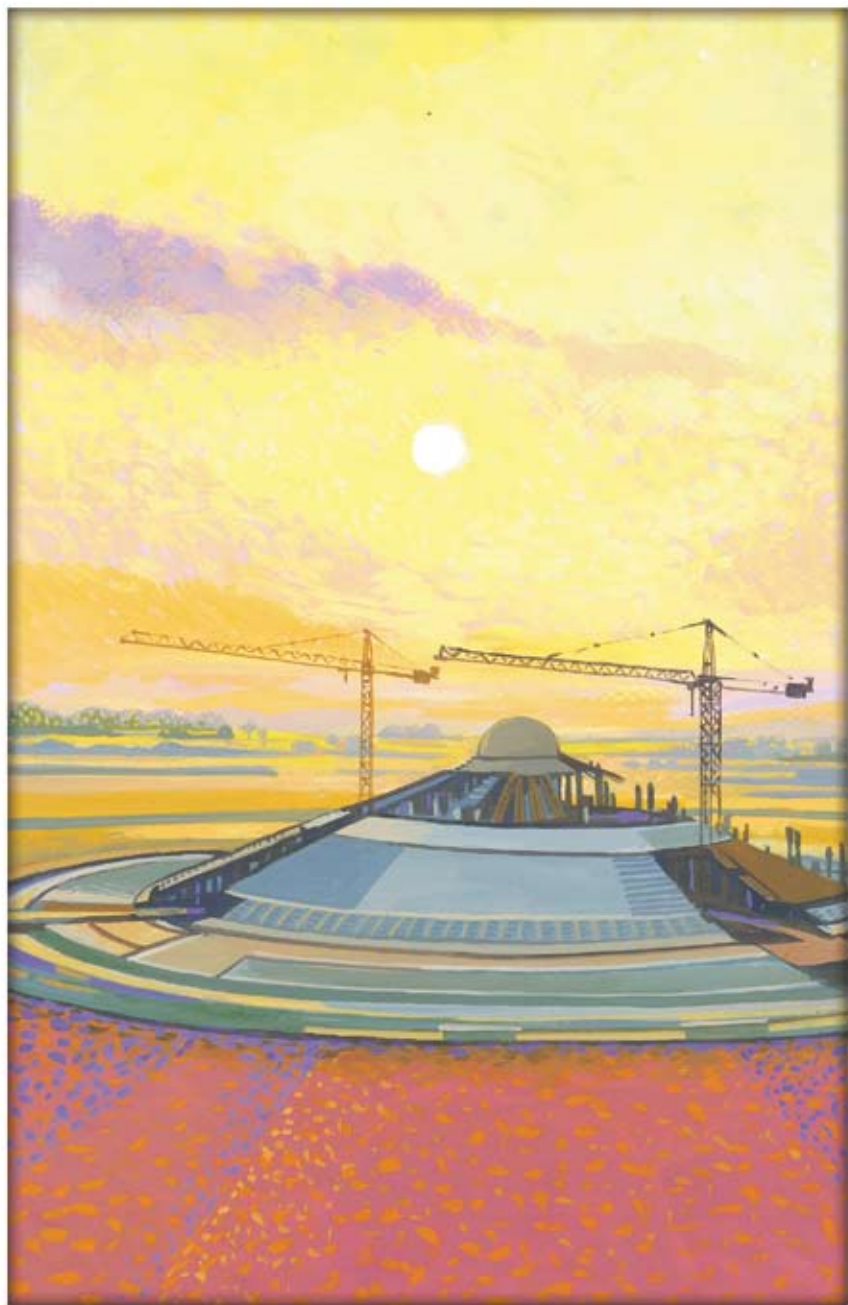
เพื่อมุ่งไปสู่จุดหมายเดียวกัน คือภายในศูนย์กลางกาย
ฐานที่ 7 ก็จะเกิดการรวมตัวกันของพระธรรมกาย
ซึ่งพระธรรมกายของแต่ละบุคคลจะซ้อนรวมเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อทัฬหีกำลังส่งเราไปให้ถึง
ที่สุดแห่งธรรมได้ อุปมาได้กับเครื่องยนต์เครื่องหนึ่ง
ที่มีกำลังหนึ่งแรงม้า เมื่อนำมาผนวกเข้าด้วยกันกับ
อีกเครื่องหนึ่งก็เพิ่มแรงเป็นสองแรงม้า หากรวมกัน
นับพันล้านเครื่องก็จะเป็นพลังทวีคูณยิ่งๆ ขึ้นไป
เป็นการช่วยย่นระยะเวลาและหนทางในการปราบ
พญามาร เพราะต้องอาศัยกำลังบารมีมาก สมมติว่า
จากปกติถ้าทำกันเองในกลุ่มเล็กๆ อาจใช้เวลานับ
พันปี กว่าจะไปถึง ณ จุดนั้นได้ แต่ถ้ารวมพลังกัน
มากขึ้นเป็นหมู่ใหญ่ ก็สามารถย่นระยะเวลาให้เหลือ
เพียงแค่ 100 ปีได้ ฝ่ายเผยแผ่จึงสำคัญมากในเรื่องนี้



ฝ่ายปฏิสังขรณ์

เนื่องจากมนุษย์ยังจำเป็นต้องอาศัยอาคารสถานที่ต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติธรรม สำหรับทำวิชา หรือทำหน้าที่เทศน์สอนและเผยแผ่ จึงจำเป็นต้องมีฝ่ายที่ 3 คือฝ่ายปฏิสังขรณ์ที่จะทำหน้าที่สร้างถาวรวัตถุ รวมทั้งซ่อมแซมและบำรุงรักษาวัดวาอาราม เปิดโอกาสให้ฝ่ายทำวิชาและฝ่ายเผยแผ่ทำหน้าที่ได้โดยสะดวก ฝ่ายปฏิสังขรณ์จึงต้องรับหน้าที่นี้ ซึ่งโดยมากแล้วมักเป็นผู้ที่ไม่ถนัดในการทำภาวนา การศึกษา หรือการถ่ายทอดธรรมะเพื่อเผยแผ่





ฝ่ายกองเสบียง

ฝ่ายสุดท้ายของกองทัพธรรมคือฝ่ายกองเสบียง ซึ่งมีทั้งผู้ที่อยู่ในวัดและนอกวัด ผู้ที่อยู่นอกวัดได้แก่ ท่านเจ้าภาพที่เป็นคฤหัสถ์ มีหน้าที่ประกอบอาชีพเพื่อแสวงหาทรัพย์ เมื่อมีทรัพย์แล้วก็นำมาบริจาคเพื่อทำบุญหล่อเลี้ยงวัดวาอาราม เช่น ส่งอาหารเข้าโรงครัว เพื่อให้ผู้มีหน้าที่นำมาปรุงเลี้ยงพระภิกษุ สามเณร และผู้ที่อยู่ในวัดทั้งหมด ฝ่ายกองเสบียงที่อยู่ภายในวัด เช่น อุบาสิกาแม่ชีที่มีหน้าที่ทำครัว หรือจัดภัตตาหารเลี้ยงพระ เป็นต้น ทั้ง 4 ฝ่ายของกองทัพธรรมนี้ ต้องทำหน้าที่สอดคล้องกัน เพื่อรองรับภารกิจในการปราบมาร







genre In My Heart!



2

เชี่ยวชาญวิชา

ภารกิจหลักของคุณยาย ◦ เพราะเห็นจิ้งซาบซึ่ง ◦ เป็นหนึ่งไม่มีสอง ◦ เมื่อต้องเผยแผ่

...เชี่ยวชาญ...

ในการทำวิชานั้น คุณยายยืนยันว่า
ต้องเห็นอย่างเดียวจึงตอบได้
ถ้าไม่เห็นก็ตอบไม่ได้
เพราะวิชาธรรมกาย
ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของการคิดค้นค้นคว้า
ท่านบอกว่า
ต้องเห็นชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น ...

ภารกิจหลักของคุณยาย

คุณยายเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพธรรมที่มีหน้าที่ทำวิชาเป็นหลัก นับตั้งแต่เข้าไปในโรงงานทำวิชาของวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของผู้มีบุญญาธิการที่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านได้เข้าไปรวมกลุ่มเพื่อทำงานอันยิ่งใหญ่และศึกษาวิชาธรรมกายขั้นสูง อันเป็นเรื่องยากเกินกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าใจจากคำบอกเล่า ยกเว้นแต่จะปฏิบัติด้วยตนเองจนรู้แจ้งเห็นจริงตามไปด้วย แม้

...ภารกิจหลักของคุณยาย...

ท่านมีภารกิจอันสูงส่งอยู่ภายในโรงงานทำวิชา แต่เมื่อท่านเดินออกจากโรงงานทำวิชาแล้ว ท่านก็ดูเหมือนแม่ชีธรรมดาๆ ที่เรียบง่ายคนหนึ่งเท่านั้น เพราะไม่มีใครทราบถึงภารกิจที่ท่านทำอยู่ สาเหตุที่ไม่มีใครล่วงรู้ก็เพราะโดยปกติแล้วผู้ทำวิชาจะไม่นำเรื่องราวในโรงงานออกมาพูดกัน เพราะคนทั่วไปที่อยู่ภายนอกอาจตามไม่ทันแล้วเข้าใจผิดคิดเห็นเป็นอย่างอื่นได้ หากจะพูดก็พูดกันเองในหมู่ผู้ทำวิชาเท่านั้น โดยพูดไม่กี่ประโยคก็เข้าใจได้ เพราะเห็นแจ้งพร้อมๆ กันอยู่แล้ว

ในช่วงที่คุณยายเข้าไปในโรงงานทำวิชาใหม่ ๆ ท่านยังไม่คุ้นเคยกับภาษาที่ใช้ในโรงงานทำวิชา แต่ท่านก็ตั้งใจมากและไม่เคยขาดการเข้าทำวิชาแม้แต่เพียงวันเดียว ซึ่งการที่ใครคนใดคนหนึ่งจะสมัครใจอยู่ในพื้นที่อันจำกัด คือ บริเวณ

โรงงานทำวิชา ไปมาแค่เพียงหอฉันกับโรงงาน และที่พักเป็นระยะเวลาหลายปี นับว่าไม่ใช่เรื่องง่าย ลองนึกดูว่าหากเราต้องอยู่ในบ้านสักหนึ่งปีโดยไม่ต้องไปไหนเลย เพียงแค่เดินไปเปิดปิดประตูรั้ว หน้าบ้านแล้วกลับเข้าห้องมานั่งหลับตาเจริญภาวนาอย่างเดียวจะเป็นอย่างไร แต่คุณยายใช้ชีวิตในโรงงานทำวิชานานหลายสิบปี โดยปฏิบัติกิจวัตรเหมือนกันทุกวันได้ ท่านบอกว่าท่านไม่คิดเรื่องอื่นเลย คิดแต่เพียงเรื่องที่จะศึกษาวิชาธรรมกายเท่านั้น

คุณยายเล่าว่า ชีวิตของท่านในช่วงเวลานั้น มีความสุขมาก ท่านเป็นบุคคลที่อุดมไปด้วยคุณธรรม และคุณวิเศษภายในตัว แม้ภายนอกจะอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่ท่านสามารถตอบคำถามของ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายได้ทุกคำถาม ด้วยอานุภาพแห่งธรรมปฏิบัติ

...ภารกิจหลักของคุณยาย...

คุณยายบอกหลวงพ่อกว่า แม้ท่านจะต้องปฏิบัติธรรมนาน 6 ชั่วโมง ในช่วงกลางวันและอีก 6 ชั่วโมง ในช่วงกลางคืนทุกวัน แต่เมื่อออกจากหน้าที่ในโรงงานทำวิชาแล้ว ท่านยังคงรักษาใจหยุดนิ่งต่อไปในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ซักเสื้อผ้า ใจของท่านก็ยังคงอยู่ในวิชาตลอดเป็นเวลาหลายปีต่อเนื่องกัน จนสังขารภายนอกสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทว่าแฝงใสด้วยรัศมีธรรมที่จับอยู่ทุกอณูเนื้อของท่าน

เมื่อถึงช่วงเปลี่ยนเวรการทำวิชาในแต่ละรอบ พระเดชพระคุณหลวงปู่จะซักถามผู้ทำวิชาว่า ได้รู้เห็นอะไรบ้าง และเห็นอย่างไร ต่อจากนั้นท่านจะสั่งงานแล้วให้อีกกลุ่มหนึ่งเข้าไปสลับทำหน้าที่แทน หลวงปู่จะสั่งงานเพื่อให้เชื่อมวิชากัน คือ ต้องรู้เห็น

...ภารกิจหลักของขุนยาย...

เหมือนๆ กันทั้งสองกลุ่ม คือปฏิบัติธรรมพร้อมๆ กัน จนกระทั่งญาณรู้เห็นจรดต่อกันแล้ว จากนั้นกลุ่มเดิมจะถอยออกไป แล้วกลุ่มใหม่ก็จะเข้ามาทำวิชาแทน

สำหรับขุนยายแล้ว ท่านรักการทำวิชา มากจริงๆ แม้ว่าจะหมดช่วงเวลาที่ท่านต้องรับผิดชอบ และสามารถลุกออกไปจากห้อง เพื่อให้อีกกกลุ่ม เข้ามาทำหน้าที่ต่อ แต่ท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่อเขาลุกไป กันหมดแล้ว ยายก็ยังไม่ลุก ยังนั่งรอฟังว่าพระเดช พระคุณหลวงปู่จะถ่ายทอดธรรมะ และสั่งงานทำวิชา อะไรให้กับผู้ที่มารับช่วงต่อบ้าง ขุนยายรอจนกระทั่ง พระเดชพระคุณหลวงปู่สั่งงานจบแล้วจึงค่อยๆ ลุก ออกไป



เพราะเห็นจึงซาบซึ้ง

คุณยายมีสิ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในร่างที่สงบ
เงียบ เรียบง่าย และอ่อนน้อมถ่อมตน คือ ไม่ว่าจะ
หลับตาหรือลืมตาท่านก็มองเห็นความสว่างภายใน
พอมองผ่านแสงสว่างท่านก็จะเห็นดวงภายใน และ
กายภายใน เห็นพระธรรมกายซ่อนกันอยู่เป็นชั้นๆ
เมื่อส่งใจผ่านเข้าไปเรื่อยๆ ความละเอียดของใจ
ก็จะลุ่มลึกยิ่งขึ้น มิฉะนั้นแล้วจะไม่สามารถตอบ
คำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เลย ท่านต้อง
ส่งใจผ่านไปถึงจุดที่เป็นคำถาม ใจต้องไปอยู่ ณ
จุดนั้นตลอดเวลา เพราะเมื่อผ่านจากคำถามไปแล้ว
จึงจะถึงคำตอบได้



เมื่อคุณยายค้นคว้าวิชาธรรมกายได้นานวันเข้า ท่านก็รู้สึกปีติสุขในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และซาบซึ้งในพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ซาบซึ้งในวิชาธรรมกาย รวมถึงการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ท่านตั้งใจที่จะสร้างบารมีทุกอนูวินาที เพราะท่านเห็นและรู้แล้วว่าท่านเกิดมาสร้างบารมีเพื่อปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ และมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม โดยจะต้องปราบมารให้ สำเร็จเสียก่อน เพราะเรื่องมารเป็นเรื่องใหญ่ มารเป็นผู้บันดาลให้สิ่งต่าง ๆ บังเกิดขึ้นมาเพื่อครอบงำ สรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย วิธีการที่จะทำให้ รู้แจ้งเห็นแจ้งในเรื่องนี้ได้ก็มีเพียงการเข้าถึง พระธรรมกายเท่านั้น

การที่คุณยารู้เป้าหมายชีวิตได้ชัดเจนเพียงนี้ เพราะท่านได้เห็นแล้วว่าก่อนมาเกิดท่านมาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมาย จะต้องสาวไปหาเหตุ โดยการย้อนภาพในอดีตที่เก็บเอาไว้ในศูนย์กลางกาย ณ ตำแหน่งหนึ่งที่เรียกว่า กำเนิดธาตุธรรมเดิม เป็นเสมือนฮาร์ดดิสก์หรือเครื่องบันทึกความจำที่ เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นตัวเราเอาไว้ทั้งหมด นับภพนับชาติไม่ถ้วน เพียงแค่เรานำใจมาหยุดนิ่ง ณ ตรงนั้นแล้วกระดิกจิต เราจะสามารถค้นหาภาพ ต่างๆ ที่เก็บบันทึกเอาไว้ได้

เมื่อใจของเราเข้าสู่ทางสายกลางได้แล้ว เรา จะผ่านช่องทางที่นำออกไปสู่แหล่งความรู้อันกว้างขวาง เกินกว่าสิ่งใดและไร้ขอบเขต หากต้องการรู้เรื่องอะไร

ก็นำใจมาหยุด ณ ตรงนั้นเรื่อยไป เป็นจุดเล็กๆ ที่เปรียบเสมือนเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทร หรือเปรียบกับการที่เราคลำแผ่นรื้อสังกะสีที่มีรูเล็กๆ อยู่เพียงรูเดียว หากเราหารูนั้นพบแล้วมองลอดผ่านออกไป ก็จะเห็นโลกกว้างอีกด้านหนึ่ง หรือเปรียบกับการที่เรามองผ่านกล้องที่มีเลนส์สองขยาย ทำให้สามารถเห็นสิ่งต่างๆ ซึ่งปกติแล้วไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

ในการทำวิชานั้น คุณยายยืนยันว่า ต้องเห็นอย่างเดียวจึงตอบได้ ถ้าไม่เห็นก็ตอบไม่ได้ เพราะวิชาธรรมกายไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของการคิดค้นค้นเดา ท่านบอกว่าต้องเห็นชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น คือเห็นได้รอบตัว รู้ได้รอบตัว เป็นการเห็นที่เหนือกว่าการเห็นแบบมนุษย์ปุถุชนที่มีข้อจำกัด

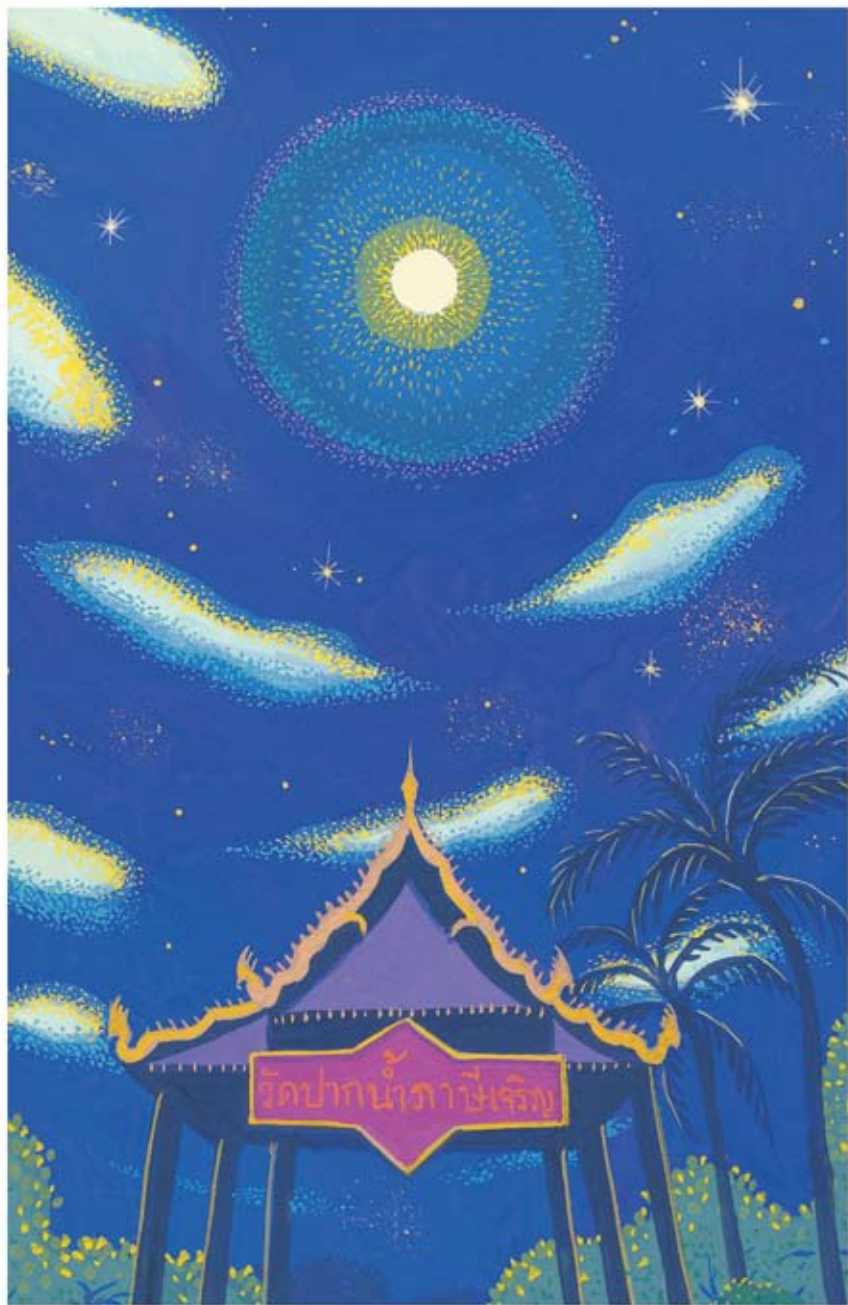
...เพราะเห็นจึงซาบซึ้ง...

การเห็นด้วยวิชาธรรมกายเป็นการเห็นโดยใช้เลนส์
ใจขยาย เมื่อมีผู้ถามคุณยายว่ายากไหม ท่านก็บอกว่า
ยากพอรู้ พอที่เราจะใช้ความเพียรทำให้เกิดขึ้นได้



เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

ในการศึกษาวิชาธรรมกาย คุณยายสามารถตอบคำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ทุกคำถาม เพราะท่านเอาใจใส่ในการทำวิชชาอยู่ตลอดเวลา หากมีใครว่าอะไรท่าน ท่านก็เฉยๆ ไม่ได้คิดโต้ตอบแต่อย่างใดและไม่นำมาใส่ใจ ท่านมีแต่ธรรมะและภารกิจของพระเดชพระคุณหลวงปู่อยู่ในใจ สิ่งที่ท่านกลัวมีเพียงอย่างเดียว คือกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่จะเรียกท่านว่า “ไอ้ขี้ได้” ซึ่งเป็นคำที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้เรียกผู้ทำวิชาที่ไม่สามารถตอบคำถามได้



...เป็นหนึ่งในไม่มีสอง...

เพราะธรรมชาติของชี๊ไต้จะต้องเขียนก่อนจึงติดไฟ
เปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ใส่ใจทำวิชาต้องให้คอยกระตุ้น
เตือนอยู่เสมอ คุณยายไม่ชอบคำนี้และไม่อยากให้
เกิดขึ้นกับตัวท่าน ท่านจึงหมั่นเพียรในธรรมปฏิบัติ
เพื่อให้สามารถตอบคำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่
ได้ และอย่าให้หลวงปู่รำพึงเรียกท่านว่าไอ้ชี๊ไต้เท่านั้น

เมื่อถึงเวลาที่คุณยายต้องรับผิดชอบหน้าที่
ในโรงงานทำวิชา พอนั่งเข้าที่แล้วท่านจะเตรียมพร้อม
ในการตอบคำถามต่างๆ เพราะวิชาธรรมกายนั้น
ต้องศึกษาด้วยการถามตอบ และจะต้องมีการส่งผลัด
ถ่ายทอดต่อกันไปว่า ผู้นี้ได้ทำวิชาไปถึงจุดนี้แล้ว
ให้ผู้ที่มารับหน้าที่ต่อได้นั่งเข้าที่มองตามไปว่า
กลุ่มแรกทำวิชาไปถึงตรงไหน พอญาณจรดกันได้
กลุ่มแรกจึงจะสามารถถอนตัวออกมาเพื่อให้กลุ่ม
ถัดไปรับช่วงต่อ

คุณยายเอาใจใส่ต่อการทำวิชาธรรมกายมาก ท่านจึงจรดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งได้รับคำชมจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ วันหนึ่งหลังจากที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ซักถามผู้ทำวิชาในโรงงานทำวิชาหลาย ๆ ท่านรวมทั้งคุณยายแล้ว ครูหนึ่งท่านก็รำพึงขึ้นมาในท่ามกลางนักทำวิชาทั้งหลายในที่นั้นว่า “ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง” พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำกล่าวคำนี้ครั้งเดียวเท่านั้นแล้วก็นิ่งนิ่ง หมายความว่า คุณยายของเราสู้ทำวิชาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดเลย ท่านมุ่งไปสู่ที่สุดเพียงอย่างเดียว คำนี้ไม่ใช่คำที่จะใช้เรียกกันได้ง่ายๆ แม้ดูผิวเผินอาจเป็นคำปกติธรรมดาของคนสามัญ แต่ในที่นี้เป็นคำที่มีความหมายลึกซึ้ง เพราะผู้พูดคือพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย และ

ท่านก็พูดท่ามกลางผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายที่อยู่ในโรงงาน ซึ่งเป็นนักربแนวหน้าของกองทัพธรรม นั้นหมายความว่า ครูบาอาจารย์กำลังยกย่องศิษย์ในเรื่องความเอาใจใส่ศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นความเอาใจใส่ในระดับที่มหาปุชฌ์นิยาจารย์อย่างท่านรับรอง แต่กว่าที่คุณยายจะได้รับเกียรติเช่นนี้จากพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ต้องผ่านการพิสูจน์กันอย่างยาวนาน

คุณยายรับฟังระคนกับความสงสัยว่า เพราะเหตุใดพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงรำพึงขึ้นมาเช่นนั้น คำนี้จึงติดอยู่ในใจท่านมาตลอด แต่ก็ไม่ได้ทำให้ท่านหลงตัวเอง เพราะใจท่านไม่กระพือมเลยสำหรับท่านแล้ว การได้รับคำชมจากครูบาอาจารย์เป็นเสมือนการได้รับมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่จะต้อง

...เป็นหนึ่งในไม่มีสอง...

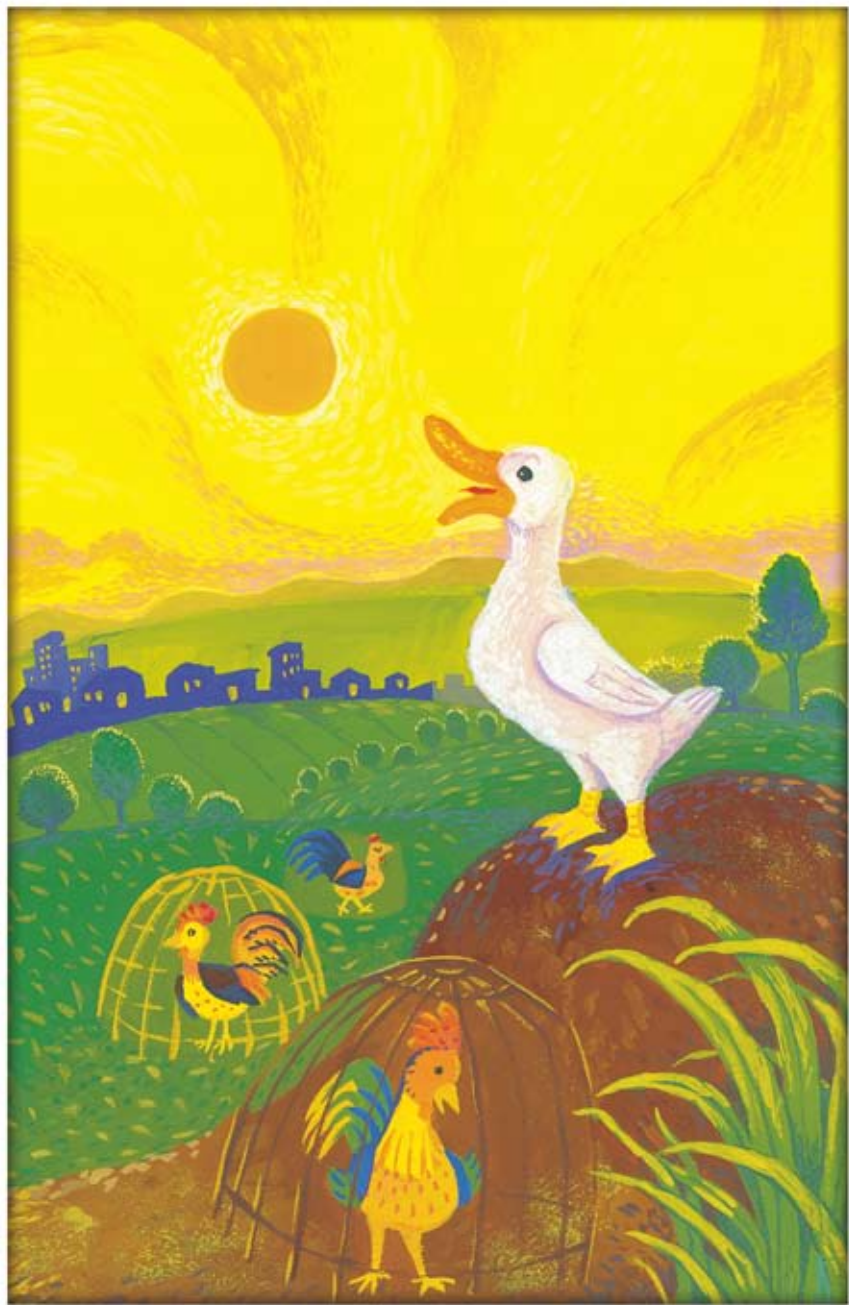
รับผิดชอบด้วยความเสียสละทุ่มเททำงาน ทั้งงาน
หยาบภายนอกและงานละเอียดภายใน อย่างเอาชีวิต
เป็นเดิมพันเช่นนี้ไปจนตลอดชีวิต และการที่คุณยายนำ
มาเล่าให้หลวงพ่อฟังนี้ก็มิใช่เป็นการโอ้อวดตน
แต่เพื่อให้เป็นแบบอย่างในการศึกษาวิชาธรรมกาย
ว่าจะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรมดังเช่นท่านนั่นเอง



เมื่อต้องเผยแพร่

ผู้ทำหน้าที่เผยแพร่วิชาธรรมกายในยุค
ของพระเดชพระคุณหลวงปู่มีทั้งพระภิกษุและ
อุบาสิกาแม่ชี บางท่านก็มีโอกาสในการศึกษาวิชา
ธรรมกายอยู่ในโรงงานทำวิชาด้วย ยกตัวอย่างเช่น
คุณยายทองสุข สำแดงปั้น ซึ่งท่านมีความถนัดในการ
เผยแพร่มาก

คุณยายทองสุขมีอัธยาศัยชอบพูดคุย
ช่างเจรจา เป็นบุคลิกที่แตกต่างจากคุณยายจันทร์



ที่เป็นคนพูดน้อย แต่ภายในท่านเหมือนกัน จะเห็นได้ว่าผู้ทำหน้าที่รับกับพญามารจะมีอธยาศัยอย่างหนึ่ง ส่วนผู้ทำหน้าที่เผยแผ่ก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตามทั้งสองฝ่ายต่างต้องเกื้อกูลกัน โดยฝ่ายทำวิชามุ่งเข้าไปสู่ภายใน ส่วนฝ่ายเผยแผ่ขยายไปสู่ภายนอก

อันที่จริงแล้วคุณยายทองสุขก็รักการทำวิชามาก ท่านไม่ปรารถนาที่จะออกจากโรงงานทำวิชาไปเผยแผ่ เพราะเกรงว่าจะรู้วิชาไม่เท่ากับผู้อื่น แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่จำเป็นต้องส่งคุณยายทองสุขไป เพราะแต่ก่อนท่านส่งพระภิกษุไปทำหน้าที่เผยแผ่จนเป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาของญาติโยม เป็นเหตุให้มีประชาชนมาปฏิบัติธรรมด้วยนับพันคนในสมัยนั้น ซึ่งถือว่าเยอะมาก เพราะเป็นผู้มีการศึกษาทางด้านปริยัติเป็นอย่างดีด้วย แต่เมื่อส่งไปแล้วล้นหายไปหมด ไม่หวนกลับมาหาท่านอีกเลย หลวงปู่ก็รำพึงว่าพญามารมันเก่งที่สามารถเอาไปได้

หลวงปู่รำพึงในโรงงานทำวิชชาว่า “เออ พ่อส่งไก่ไปขัน ก็ไม่กลับมาหาพ่อเลย เห็นที่จะต้องส่งเปิดไป” ไก่ในที่นี้หมายถึงพระภิกษุ ส่วนเปิดหมายถึงอุบาสิกาแม่ชี ซึ่งเวลาร้องออกมาแล้วไม่ดังเท่าไก่ เพราะไก่ขันดังกว่ามาก แต่ในเมื่อส่งไก่ไปแล้วไม่กลับมาทันทักก็ปรารถนาผ่านช่องที่เจาะเอาไว้ว่า “พ่อต้องเอาเปิดไปขันแล้วละ สุขเอ๋ย” แล้วท่านก็บอกคุณยายทองสุขว่า “สุข... ทิตนี้ไม่มีใครไปได้หรอก นอกจากสุขนั่นแหละ วิชชาธรรมกายจะได้ขยายออกไป” หมายความว่าผู้ที่ออกไปเผยแผ่ วิชชาธรรมกายในที่นั้นให้ประสบความสำเร็จได้ ต้องเป็นคุณยายทองสุขเท่านั้น คุณยายทองสุขซึ่งนั่งอยู่อีกซีกหนึ่งในหมู่อุบาสิกาแม่ชีก็ตอบว่า “ไม่เอา ลูกไม่ไป” ท่านกราบเรียนหลวงปู่ว่าไม่อยากไปจริงๆ ทั้งร้องไห้เพื่อขอความเห็นใจพร้อมให้เหตุผลต่างๆ แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็นิ่งๆ เฉยๆ

อันที่จริงคุณยายทองสุขก็ไม่อยากขัดคำสั่งของหลวงปู่ เพราะปกติแล้วท่านจะอยู่ในโอวาท แต่เนื่องจากกำลังศึกษาวิชาธรรมกายจนกระทั่งถึงจุดสำคัญ แล้วอยู่ๆ ก็ได้รับคำสั่งให้ออกไปเผยแผ่ ท่านจึงอดอดและหลีกเลี่ยงที่จะต้องไป ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ทราบดีว่าไม่อยากไป แต่ท่านก็นิ่ง

เมื่ออยู่กันตามลำพัง คุณยายจันทร์จึงหารีอกับคุณยายทองสุขว่า “พี่ๆ ไปเหอะ แล้วเดี๋ยวฉันจะเขียนแล้วส่งให้เอง” คือคุณยายจันทร์อาสาที่จะให้คนที่รู้หนังสือจดวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่สั่ง แล้วก็ส่งไปให้คุณยายทองสุขศึกษาและทำตามไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน “อือ... อีกำง กูไม่ไป” คุณยายทองสุขก็ยืนยันคำเดิม

ในที่สุดเมื่อกาลเวลาผ่านไปนับเดือนแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ยังคงย้ำคำเดิมในที่ทำวิชา

ว่า “สุข... ที่ศนี้ไม่มีใครไป นอกจากสุขนี้” คุณยายทองสุขก็หลีกเลียงมาตลอดจนกระทั่งวันหนึ่งบาร์มีในการเผยแผ่ของท่านเต็มเปี่ยมแล้ว ท่านจึงตัดสินใจว่าจะไป แล้วกราบเรียนหลวงปู่ว่า “ฉันลูกไป จะไปทำตามทีหลวงพ่อสั่งให้ไปเจ้าคะ”

ในขณะนั้นแม้คุณยายทองสุขจะมีอายุ 50 กว่าปี และผ่านการครองเรือนทางโลกมาแล้ว แต่เมื่อท่านตอบตกลงที่จะไปเผยแผ่โดยรับคำว่า “ลูกจะไป ลูกจะสู้” พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ตั้งคำถามขึ้น เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ท่านได้ส่งไก่อคือพระภิกษุออกไปเผยแผ่ แต่เมื่อเจอโลกภายนอกก็หมดอารมณ์ขัน หายหน้าไปไม่กลับมา ท่านจึงถามลองใจคุณยายทองสุขว่า “สุข ถ้ามึงไปเจอคนสวย (หน้าตาดี) แล้วมึงจะทำไฉ... สุข ถ้ามึงไปเจอคนรวย แล้วมึงจะทำไฉ... สุข ถ้ามึงไปเจอคนใจดีแล้วมึงจะทำไฉ”

ได้ยินดังนั้น คุณยายทองสุขก็ตอบว่า “หลวงพ่ोज้าหา ถ้าลูกสู้ไม่ได้ลูกยอมตาย” “เอ้อ มันต้องอย่างนั้นสิวะ เดี่ยวพ่อมียของจะให้ เป็นกระเป๋าดั้งแต่สมัยพ่อเรียน บาลีเนีย เอาไว้ใส่ใบลาน กระเป๋านี้ดีทีเดียวนะ แล้วก็ มีมุ้ง เอ็งเอาไปนะ แล้วก็เงิน 20 บาท ถ้าเหลือเอ็ง เอามาคืนนะ” ท่านก็สั่งอย่างนี้

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ให้คุณยายทองสุขเลือกคนไปเป็นเพื่อนด้วยหนึ่งคน ไว้สำหรับ เป็นพี่เลี้ยง คุณยายทองสุขก็กราบเรียนท่านว่าขอ เลือกแม่ชีเถียรไปเป็นเพื่อน ซึ่งหลวงปู่ก็ทักว่าแม่ชีเถียรยังไม่เห็นธรรมะ แต่คุณยายทองสุขก็ยังยืนยันว่า จะเอาแม่ชีเถียรไปด้วยให้ได้ เมื่อได้ยินดังนั้น หลวงปู่ ก็นิ่งไปสักพัก แล้วก็ตอบว่า “เออ.. มันก็จะไปเห็น ธรรมะกลางทาง เอาไปได้” แล้วคุณยายทองสุขก็ได้ ออกไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายพร้อมกับแม่ชีเถียร ซึ่งได้เห็นธรรมะระหว่างเดินทางดังหลวงปู่ว่าไว้จริง ๆ

เมื่อคุณยายทองสุขออกไปทำหน้าที่เผยแพร่ ท่านก็เป็นนักเผยแพร่ที่เก่งกาจมาก ทั้งๆ ที่อ่านและเขียนหนังสือไม่ได้ แต่ท่านก็ประสบความสำเร็จ ท่านจะต้องออกเดินทางไปโดยไม่อยู่กับที่ กลับมาวัดได้ไม่นานแล้วก็ออกไปอีก ไปๆ มาๆ อยู่เช่นนี้ แต่เมื่อถึงเวลาที่หลวงปู่วัดปากน้ำต้องการให้คุณยายทองสุขกลับ ท่านก็ใช้ให้คุณยายจันทร์ไปตามด้วยวิธีการที่ไม่เหมือนใคร ท่านไม่ได้ส่งจดหมาย ไม่ได้ใช้โทรศัพท์ เพราะในสมัยนั้นเทคโนโลยีต่างๆ ยังไม่เจริญเท่าสมัยปัจจุบัน วิธีการตามตัวคุณยายทองสุขคือ พระเดชพระคุณหลวงปู่จะพูดกับคุณยายว่า “ลูกจันทร์ ไปตามสุขมา สุขมันไปนานแล้ว” คุณยายก็นั่งหลับตาตามในสมาธิ แล้ววันรุ่งขึ้นคุณยายทองสุขก็จะรีบออกเดินทางกลับมาที่เดียว เมื่อคุณยายทองสุขได้พบกับคุณยายของเราก็ตีใจมาก ท่านบอกว่า “อีกำแอ้ย กูละคิดถึงมึงจังเลย กูต้อง

รับมาวะ อยู่ออยู่ไม่ได้ไวย” แล้วคุณยายทั้งสองก็จะแลกเปลี่ยนวิชาความรู้ แบ่งปันประสบการณ์กันไป

สำหรับคุณยายจันทร์นั้น โดยธรรมชาติแล้ว คุณยายไม่ค่อยชอบไปไหน ท่านชอบอยู่ในโรงงานทำวิชา แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็มักจะไม่ให้ออกไปไหนด้วย แต่ก็มีอยู่บ้างที่ท่านส่งคุณยายจันทร์ออกไปทำหน้าที่ข้างนอก คุณยายทองสุขและคุณยายจันทร์ก็เคยออกเดินทางไปด้วยกัน นับเป็นการสร้างบารมีที่สนุกสนานเพราะได้ออกไปต่างจังหวัด ซึ่งนานๆ ครั้งคุณยายจันทร์จะได้รับอนุญาตให้ออกเดินทางเช่นนี้

การไปต่างจังหวัดก็เป็นการเดินทางไปสอนธรรมะ ไม่ใช่การท่องเที่ยวอย่างสะดวกสบาย ท่านต้องไปอาบน้ำกลางทุ่ง คุณยายเคยเล่าให้หลวงพ่อฟัง

ว่า ขณะที่อาบน้ำอยู่กลางทุ่งนั้น อยู่ๆ ก็มีเสียงดัง “เป้ง!” เมื่อคุณยายมองไปตามเสียง ก็เห็นตะปung ๑ หล่นอยู่ พอท่านจะเดินเข้าไปหยิบ คุณยายทองสุข ก็ร้องทักว่า “อย่าไปหยิบ นั้นเขาปล่อยของมาแบบ ลมเพลมพัด” แต่ของไม่สามารถเข้าพวกท่านได้ ตะปung ๑ นี้สามารถปล่อยเข้าคนได้ แต่ไม่ใช่ว่าจะเข้าได้ ทุกคน ต้องเป็นผู้ที่มีวิบากกรรมดึงดูดเข้าไป แล้วมัน จะเข้าไปโตะในร่างกาย คุณยายเล่าว่า ประเดี๋ยวก็มี เสียง “เป้ง เป้ง” ดังขึ้นอีกหลายครั้ง ท่านจึงเก็บ รวบรวมมาได้ถุงหนึ่ง แล้วก็นำมาถวายพระเดชพระคุณ หลวงปู่วัดปากน้ำ





genre In My Heart!

A golden bird is depicted in flight against a vast, golden-yellow sky filled with numerous small, glowing stars. The bird is positioned in the center of the frame, facing left. Below the sky, a rocky, mountainous landscape is visible, rendered in a soft, painterly style. The overall color palette is warm and monochromatic, dominated by shades of gold and yellow.

3 เปี่ยมธรรมฤทธิ์

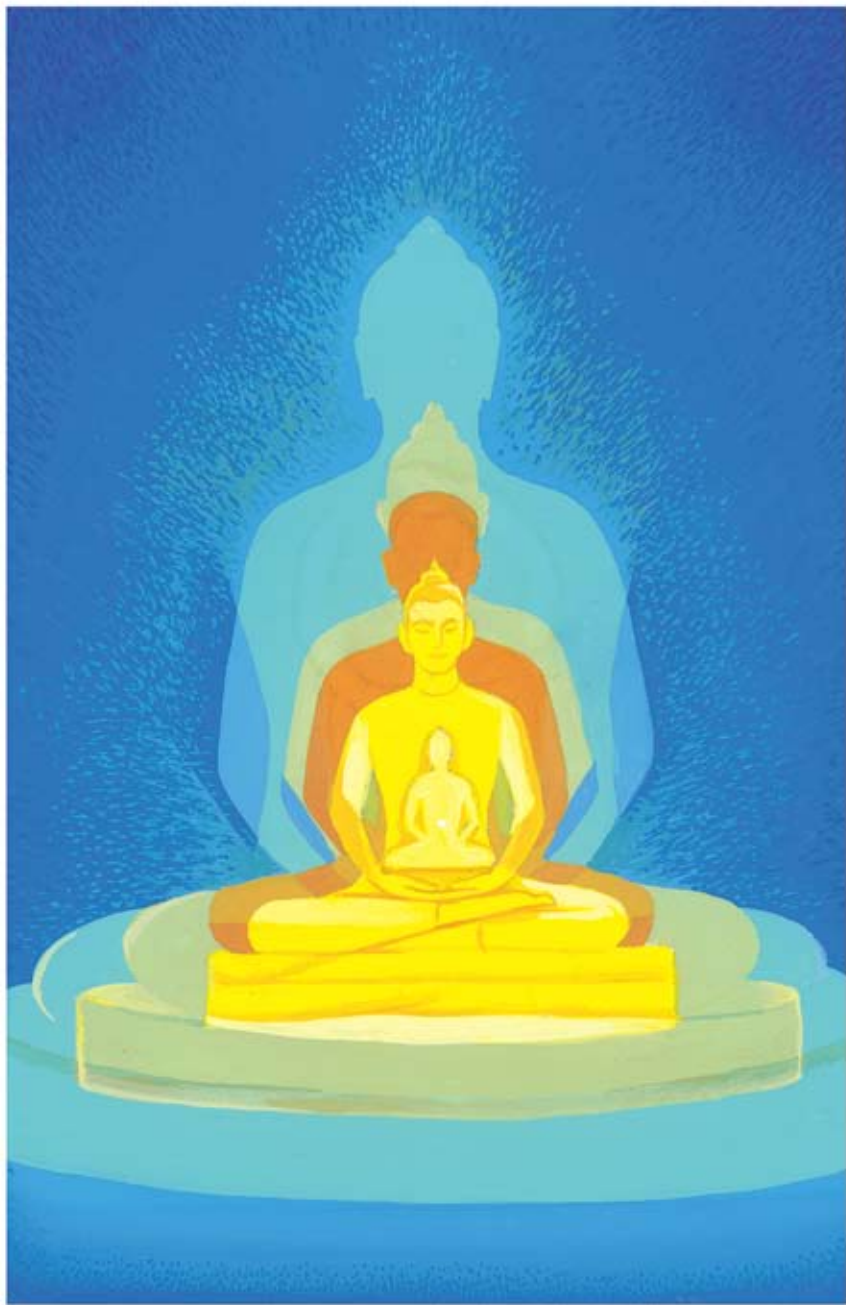
ฐานทัพพระธรรมกาย ◦ หยั่งรู้อดีตชาติ ◦ องค์พระกลางอากาศ ◦ อธิษฐานล้นมคก

...เปี่ยมมรรณฤทธิ์...

แม้ว่าคุณยาย
จะอยู่ในเพศของอุบาสิกาแม่ชี
แต่ท่านก็เป็นเนื้อนาบุญอย่างยิ่ง
ไม่ว่าท่านจะมีชีวิตอยู่
หรือละจากโลกนี้ไปแล้ว
หากเรามีจิตเลื่อมใสทำบุญบูชาท่าน
ย่อมได้ผลบุญมากไม่แตกต่างกัน

ฐานทัพพระธรรมกาย

คุณยายเป็นมนุษย์มหัศจรรย์ เราจะเข้าใจท่านได้มากขึ้นถ้าหากเราอยู่ใกล้ชิดท่าน เมื่อเรามองผ่านกายภายนอกของท่าน เราจะเห็นรูปร่างอันผอมบางสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ใบหน้ายังนวลตึง แม้ขณะนี้ท่านมีอายุถึง 90 ปีแล้ว นับว่าแตกต่างจากคนทั่วไปที่มีอายุเท่ากัน ยิ่งถ้าหากเรามองเข้าไปถึงหน้าที่ในการสู้รบปรบมือกับพญามาร ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาก แล้วเราจะตระหนักว่าคุณยายเป็นผู้ที่สมควรได้รับการเคารพสักการะบูชาจากมนุษย์และเทวาททั้งหลาย



แม้ว่าคุณยายจะอยู่ในเพศของอุบาสิกาแม่ชี แต่ท่านก็เป็นเพื่อนบุญอย่างยิ่ง ไม่ว่าท่านจะมีชีวิต อยู่หรือละจากโลกนี้ไปแล้ว หากเรามีจิตเลื่อมใส ทำบุญบูชาท่าน ย่อมได้ผลบุญมากไม่แตกต่างกัน สาเหตุที่ทำบุญกับคุณยายแล้วได้บุญมากเพราะท่าน เป็นที่รวมของผู้บริสุทธิ์ ผู้รู้ ผู้มีอานุภาพภายใน

คุณยายมีหน้าที่ทำวิชชาธรรมกายเพื่อปราบ พญามาร กายมนุษย์ของท่านเป็นประจตุฐานทัพ ที่รองรับพระธรรมกายนับพระองค์ไม่ถ้วน ซึ่งพระ ธรรมกายแต่ละพระองค์ก็เป็นแหล่งแห่งความบริสุทธิ์ แหล่งแห่งบุญและอานุภาพอันไม่มีประมาณ คือ ไร่ขอบเขต สมบูรณ์เพียบพร้อมด้วยวิชา 3 อภิญญา 6 และจรณะ 15 เป็นต้น ดังที่เราเคยได้ยินว่า “อัปมาโน พุทโธ” คือพระพุทธเจ้ามีอานุภาพไม่มีประมาณ

ไร้ขอบเขตและไม่สามารถกำหนดได้ว่าท่านมี
อานุภาพมากเพียงใด พระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งก็มี
พระธรรมกายอยู่องค์หนึ่ง ซึ่งเรียกว่ากายธรรม
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นพระสาวกก็เรียกว่า
กายธรรมอรหัตผล ถ้าเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็เรียกว่า
กายธรรมพระปัจเจกพุทธเจ้า กายธรรมแต่ละกายมี
รูปร่างหน้าตาเหมือนกัน ล้วนอยู่ในอิริยาบถสงบนิ่ง
สง่างาม นั่งขัดสมาธิเจริญภาวนาเข้านิโรธสมาบัติ
อยู่บนแผ่นดินาน แตกต่างกันด้วยขนาดและรัศมี
ตามกำลังบารมีที่ได้สั่งสมมาเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เอง คุณยายจึงมีความบริสุทธิ์
บริบูรณ์อัดแน่นอยู่ภายในตัว สามารถทำภารกิจใน
การปราบพญามารและช่วยเหลือแก้ไขทุกข์ภัยให้กับ
มวลมนุษย์ได้ แม้ท่านจะละจากกายมนุษย์ไปแล้ว แต่

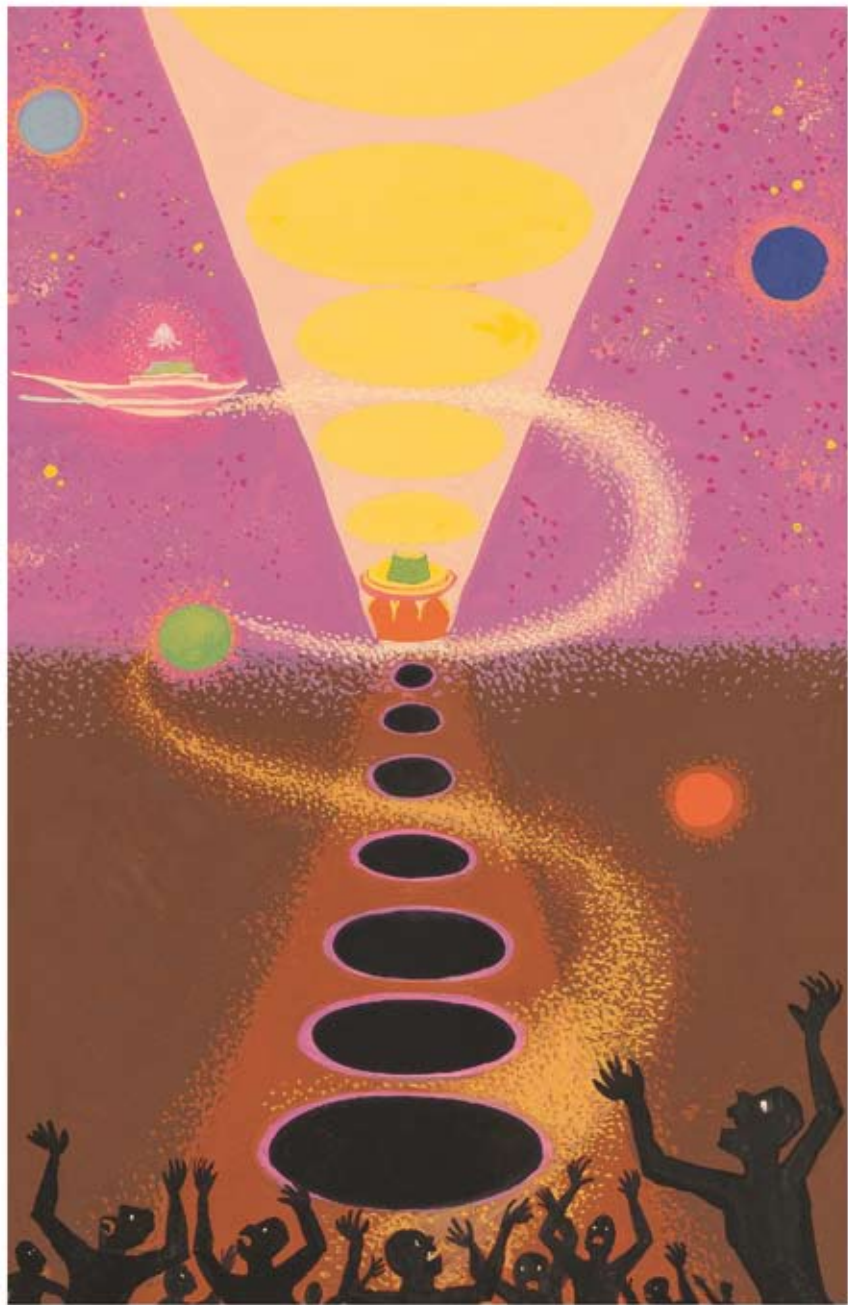
ท่านก็ยังคงทำหน้าที่ต่อไปด้วยรูปกายใหม่อันเป็น
ทิพย์ที่รองรับพระธรรมกายนับพระองค์ไม่ถ้วนเช่น
กัน

ปกติแล้วหากใครได้ทำบุญกับพระพุทธเจ้า
หรือพระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ก็จะได้บุญ
เป็นอสงไขยอัปมาณัง หมายความว่าบุญจะส่งผลให้
มีความสุขและความสำเร็จในชีวิตตลอดกาลยาวนาน
นับตั้งแต่เป็นปุถุชนจนกระทั่งบรรลุธรรมเป็น
พระอริยเจ้า ผู้ใดก็ตามที่ทำบุญกับคุณยาย จึงได้
ชื่อว่า ทำบุญกับพระธรรมกายนับพระองค์ไม่ถ้วนที่
ซ่อนอยู่ภายในตัวท่าน



หยั่งรู้อดีตชาติ

คุณยายสามารถระลึกชาติได้ ทั้งของตนเอง และผู้อื่น ท่านเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า “คุณจะไปอยู่ตรงไหน ก็หลบยายไม่พ้นหรอก” ในสมัยที่หลวงพ่อยังไม่ได้บวช ท่านมักจะเรียกหลวงพ่อกว่า “คุณ” ท่านสามารถมองเห็นได้ในทุกเรื่อง นับเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ว่า คนที่ไม่รู้หนังสือจะสามารถรู้เห็นอย่างนี้ได้ หลวงพ่อก็จึงถามยายว่า แล้วยายรู้ได้อย่างไร ทำไมเวลายายพูดจึงถูกทุกที คุณยายตอบว่า “ตาเนื้อของยายมองดูคุณ แต่ตาข้างในยาย ก็มองข้างในคุณ”



ภายหลังหลวงพ่อก็เข้าใจในสิ่งที่ท่านพูด ซึ่งหมายความว่า ตาข้างนอกมองคู่สนทนา แต่ตาข้างในมองดูบุญในตัวของผู้คนนั้นแล้วระลึกชาติไป ท่านมักจะใช้คำนี้อยู่บ่อยๆ ซึ่งหลวงพ่อก็ได้ยืนยันเป็นปกติ จึงสรุปได้ว่า การระลึกชาติเป็นเรื่องง่ายสำหรับท่าน เมื่อหลวงพ่อยากทราบว่ เวลายายระลึกชาตินั้น มองดูแล้วเห็นอย่างไรบ้าง คุณยายบอกว่า “ก็เห็นเหมือนที่ยายมองคุณอยู่อย่างนี้” “แล้วมันชัดเธอ” หลวงพ่ถามต่อ ท่านก็ตอบว่า “มันชัดกว่านี้อีก”

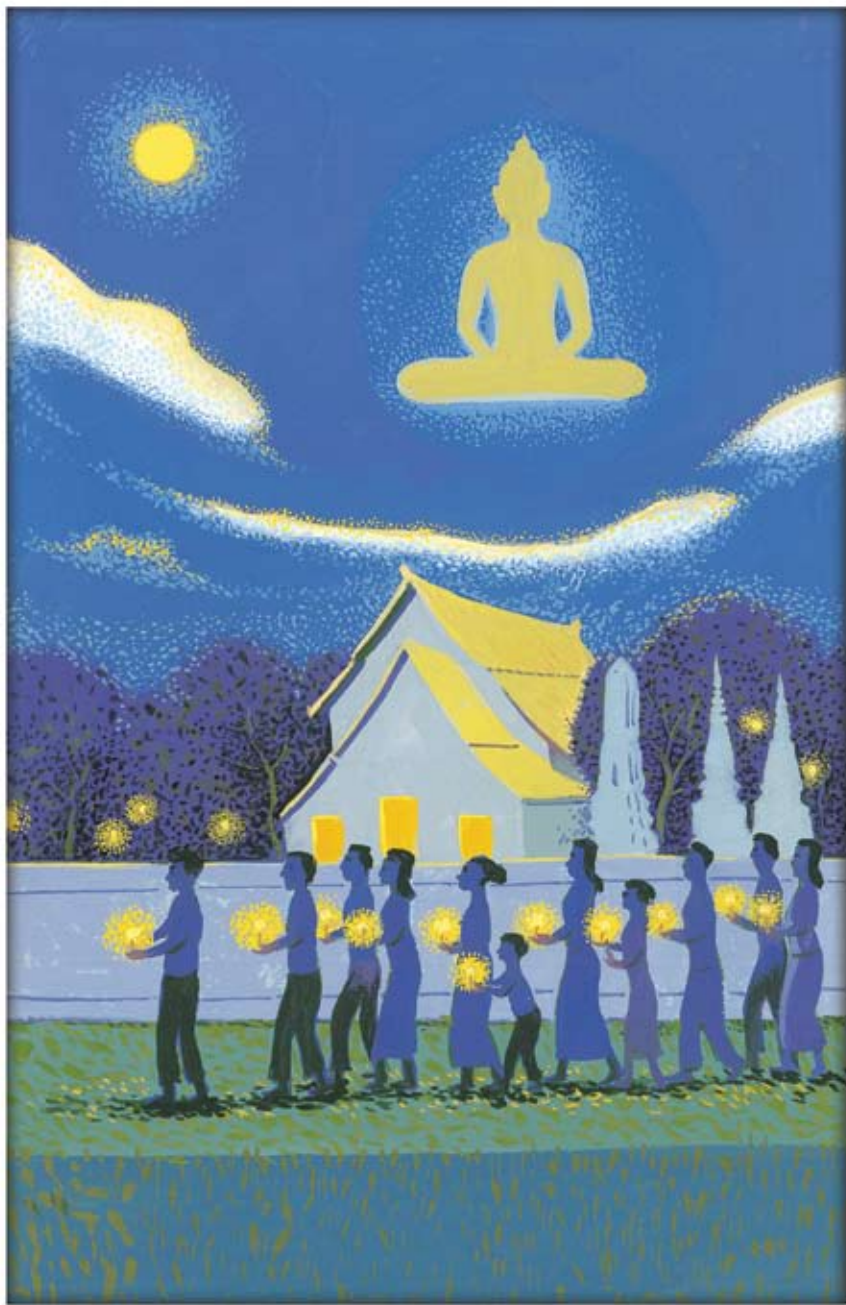
ในขณะที่เราคิดว่าเรามองด้วยตาเปล่าก็ชัดแล้ว แต่ท่านกลับบอกว่าการมองด้วยตาภายในนั้นชัดกว่า ตอนนั้นหลวงพ่ฟังแล้วก็ได้แต่คิดว่าอยากทำได้อย่างยายจึงเลย อยากเป็นอย่างยายจึงเลย นี่เป็นความรู้สึกของหลวงพ่เมื่อได้อยู่ใกล้ท่าน

หลวงพ่อก็มีความสบายใจที่ได้อยู่กับยาย สบายกว่าอยู่กับใครๆ ในโลกนี้ทั้งสิ้น เพราะได้คุยแต่เรื่องบุญ เรื่องกุศล เรื่องธรรมะ เรื่องปิดประตูบ้ายภูมิ กับเปิดประตูสวรรค์และนิพพาน พร้อมกับเสริมสร้างกำลังใจในการทำความดีให้ได้ตลอดรอดฝั่งจนถึงที่สุดแห่งธรรม



องค์พระกลางอากาศ

ในสมัยที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่เป็นที่ทราบกันดีว่าท่านเคยกราบอาราธนาพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาปรากฏพระองค์อยู่เหนือพระอุโบสถของวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในคืนวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา อย่างเช่นวันมาฆบูชา และวันวิสาขบูชา ซึ่งมีผู้รู้เห็นเป็นพยานด้วยกันอยู่เป็นจำนวนมาก การเห็นองค์พระลอยอยู่กลางอากาศด้วยตาเปล่านั้น เป็นสิ่งที่ผู้มาร่วมเวียนเทียนที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เห็นกันทุกปี ถือเป็นเรื่องปกติที่พระเดชพระคุณหลวงปู่สามารถทำได้ด้วยอานุภาพแห่งวิชาธรรมกาย



ภาพอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นภาพที่เห็นกันหลายคน และปรากฏอยู่อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความปลื้มปิติอย่างไม่รู้ลืม ได้นำมาเล่าสู่กันฟังจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน มีอยู่ท่านหนึ่งเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า เขาเห็นองค์พระใสลอยอยู่ บางท่านบอกว่าใสเหมือนกระจก บางท่านบอกว่าใสเหมือนแก้วหรือเหมือนเพชร บ้างก็เห็นองค์เล็ก บ้างก็เห็นองค์ใหญ่ ตามแต่องค์พระจะปาฏิหาริย์ให้เห็น เมื่อเห็นแล้วก็ชื่นกันดูด้วยความตื่นเต้น ตีอกดีใจ แม้เลิกเวียนเทียนแล้วนั่งเรือจ้างออกจากวัด เผลียวหลังกลับไปดูหลังคาพระอุโบสถก็ยังมองเห็นองค์พระลอยอยู่เหมือนเดิม

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นถือได้ว่าเป็น “อจินไตย” คือสิ่งที่เหนือธรรมชาติเหนือความนึกคิด

ของมนุษย์ซึ่งมีขอบเขตจำกัด แต่เกิดขึ้นได้ด้วย
อานุภาพแห่งวิชชาธรรมกาย และด้วยบุญบันดาล
เป็นบุญที่เกิดขึ้นจากจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย
ซึ่งมีพระคุณไม่มีประมาณ

เมื่อคุณยายย้ายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย
ท่านก็เคยทำเช่นนี้เหมือนกัน ท่านบอกว่าท่านจะไป
กราบอาราธนาพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
มาในคืนวันมาฆบูชา วันนั้นทุกคนนั่งสมาธิกันตั้งแต่เช้า
พอถึงเวลาที่สาธุชนกำลังเวียนเทียนกัน ท่านจะนั่ง
อยู่ทางขวามือของประตูทางเข้าโบสถ์ ส่วนหลวงพ่อบ้าง
นั่งอยู่ตรงกลางใกล้ๆ ท่าน แล้วก็คอยถามท่านว่า
“ยายๆ มาหรือยัง” คุณยายนั่งนิ่งๆ ตัวตั้งตรง
ไม่พริ้วอะไรเลย แล้วก็ตอบอย่างเรียบๆ และไพเราะว่า
“มาแล้วค่ะ” “แล้วเขาเห็นกันบ้างไหม” “เห็นค่ะ”

“เขาเห็นอย่างไร” หลวงพ่อก็ถามโต้ตอบกับท่านไปเรื่อย ๆ

เมื่อจบพิธีแล้วผู้ที่เห็นปาฏิหาริย์ก็คุยถึงเรื่องนี้กัน แล้วก็มีคนมาเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า เขาเห็นองค์พระลอยอยู่กลางอากาศเหนือโบสถ์ บางคนบอกว่าเห็นท้องฟ้าทะลุกลงเข้าไป แล้วก็เห็นด้วยตาเปล่าว่ามีองค์พระปรากฏขึ้นมา แต่ละคนเห็นมากบ้างน้อยบ้าง แล้วก็ชี้ชวนให้คนอื่นดู ก็เลยเห็นตามกันหลาย ๆ คน

คุณยายมีบาร์มีในทางนี้จริง ๆ ท่านสามารถอาราธนาพระธรรมกายลงมาได้ เพราะท่านเป็นผู้ที่มีใจบริสุทธิ์และฝึกกรรมปฏิบัติมาเป็นอย่างดีแล้ว นับเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์อาจารย์สามารถทำได้เป็นปกติ ทำให้ผู้พบเห็นได้รับอานิสงส์คือ มีภาพอัศจรรย์ของ

...องค์พระกลางอากาศ...

พระรัตนตรัยนี้ติดตามตรึงใจไปจนกระทั่งถึงวันสุดท้าย
ของชีวิต สามารถละโลกด้วยจิตใจที่ผ่องใส แล้วไปสู่
สุคติโลกสวรรค์ได้



อธิษฐานล้อมคอก

หลวงพ่อกเคยได้ยินคุณยายใช้คำว่า “ระลึกชาติปัจจุบัน” อยู่เรื่อย ๆ หลายคนอาจไม่ค่อยเข้าใจกับคำว่าระลึกชาติปัจจุบัน เพราะเคยได้ยินและรู้จักแต่การระลึกชาติในอดีต หลวงพ่อกถามคุณยายว่า “ระลึกชาติปัจจุบันเป็นอย่างไร” คุณยายบอกว่า “เอ้า เราก็ดูสิ ตั้งแต่เราเกิดมาจำความได้ เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เรามีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ทางครอบครัว สิ่งรอบตัวอะไรต่าง ๆ สารพัด ถ้าเรามีข้อบกพร่อง เราก็สร้างบุญให้เยอะ ๆ แล้วก็อธิษฐานล้อมคอก” นี่คือภาษาของท่าน



อิฐฐานล้อมคอกว่า ภพชาติต่อไปขอให้เราอย่าได้เป็นอย่างนี้ ขอให้เป็นอย่างนั้น แล้วอิฐฐานยาวไปถึงทุกภพทุกชาติตราบนจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม ท่านอุปมาเอาไว้ว่า เหมือนคอกวัว คอกควาย ที่ป้องกันภัยจากโจร คือไม่ให้ข้างนอกเข้ามา แล้วก็ไม่ให้ข้างในออกไปอย่างนั้น

คุณยายมักจะพูดให้หลวงพ่อฟังว่า “ยายทำอย่างนี้ ชาตินี้ยายไม่รู้หนังสือ กอ ข้อ ไม่กระดิกหู” นี่เป็นภาษาท่าน กอ ข้อ นั่นคือ กอ ไก่ ขอ ไช้ “เพราะฉะนั้น เวลายายทำบุญ ยายก็มานึกถึงบุญ พอดวงบุญชัดใสสว่าง ยายก็เข้ากลางไป อิฐฐานให้ยายเป็นบัณฑิต เป็นนักปราชญ์ แทงตลอดทุกศาสตร์ทุกชาติไป” หลวงพ่อก็ถามคุณยายต่อว่า “แล้วสิ่งที่ยายอิฐฐานนี้จะเป็นไปได้หรือ” คุณยายบอก “เป็นไปได้สิ เรื่องบุญนี้เป็นเรื่องสำคัญ

ทีเดียว บุญเป็นธาตุสำเร็จ เราอธิษฐานอะไรก็จะ
เป็นอธิษฐานบารมี แต่ต้องสร้างบุญด้วยนะ” ท่านจะ
ย้ำอย่างนี้ “ถ้าอธิษฐานเฉยๆ แล้วไม่สร้างบุญ ก็ไม่
สำเร็จหรอก ต้องสร้างบุญ แล้วก็ทำบ่อยๆ อธิษฐาน
บ่อยๆ มันจะได้เป็นอธิษฐานบารมีล้อมคอกเราไว้”

นอกจากนี้ยังมีอีกข้อหนึ่งที่ท่านอธิษฐานคือ
“ให้ได้สร้างความดีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง” การสร้าง
บารมีของคุณยายนั่นเต็มเปี่ยมอยู่ตลอดเวลาโดย
ไม่มีคำว่าท้อถอยเลย ทุกครั้งที่ท่านทำบุญ ท่านจะ
ตั้งความปรารถนาว่าภพชาติเบื้องหน้าจะขอเกิดเป็น
ผู้ชาย ได้บวชเป็นพระ และมีบุญมากๆ เวลาอธิษฐาน
ท่านจะออกเสียงดังๆ ให้หลวงพ่อดูได้ยินได้ฟัง ซึ่ง
ท่านต้องสมปรารถนาอย่างแน่นอน เพราะว่าได้รับการ
ศีลอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์และสั่งสมบุญจนเต็มเปี่ยม
ตลอดชีวิตของท่าน

จากการที่ได้เห็นคุณยายเป็นแบบอย่าง
หลวงพ่อก็ได้อัธยาศัยนี้ติดตัวมา เวลาท่านสอนอะไร
แต่ละครั้ง หลวงพ่อก็จะพิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วน
แล้วทำตามไปเรื่อย ๆ คุณยายบอกว่า “ภพชาติต่อไป
ยายจะต้องปฏิบัติธรรมะ เห็นธรรมะ
ตั้งแต่เกิดมาเลย” หลวงพ่อก็จึงนำสิ่งที่ได้จากคุณยาย
มาสอนให้ทุกคนอธิษฐานตาม

เวลาอธิษฐานจิต คุณยายจะมุ่งไปสู่ที่สุด
แห่งธรรมและมุ่งไปปราบพญามารเป็นหลัก ส่วนที่
นอกเหนือจากนี้ก็เป็นกรอธิษฐานเบ็ดเตล็ด ใจของ
คุณยายจะมีแต่เรื่องเหล่านี้เท่านั้น หากเราเข้าใจเรื่อง
วิชาธรรมกายก็จะยิ่งซาบซึ้งในตัวท่าน ถึงขนาดว่า
เรียกท่านเป็นมนุษย์มหัศจรรย์ก็ยังไม่เกินไป





genre In My Heart!



4

สุดยอดวิชา

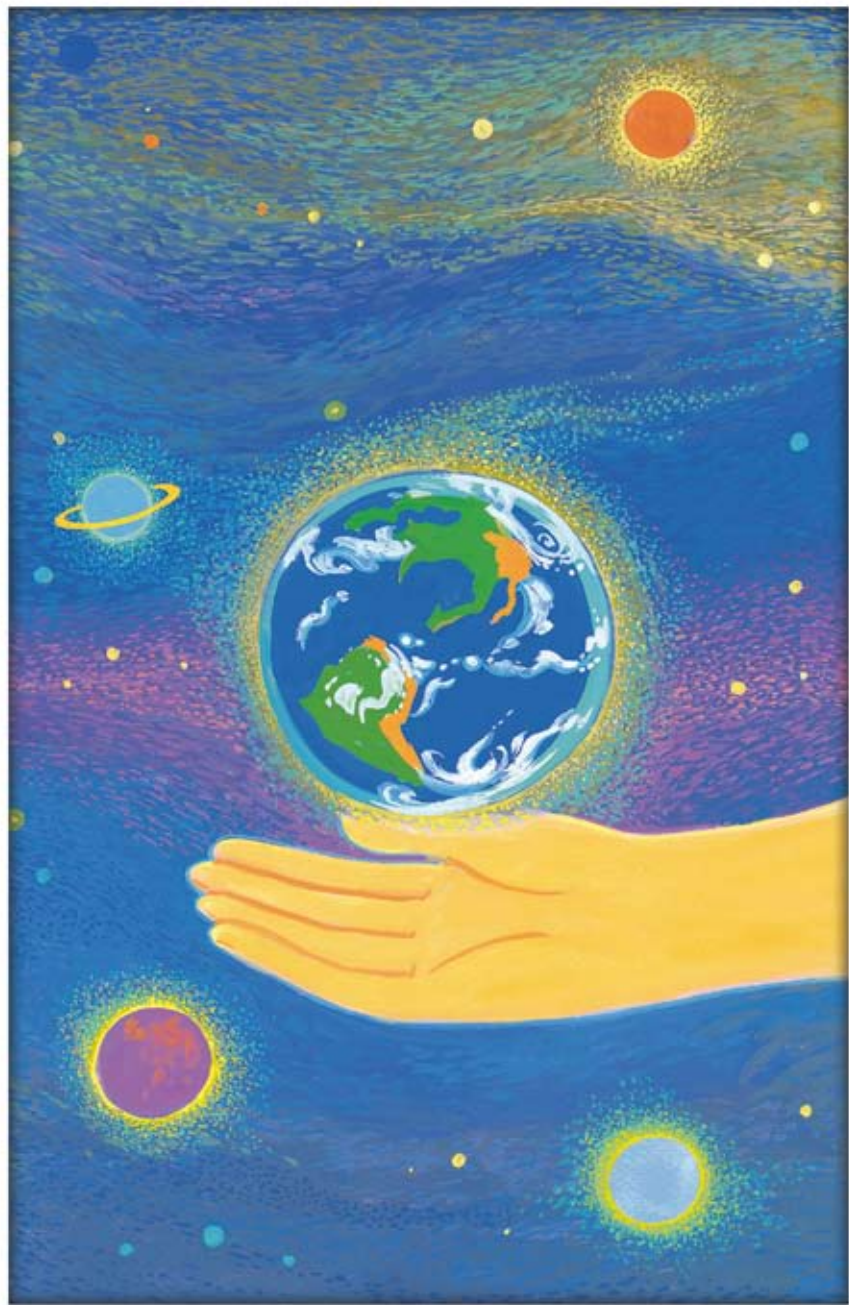
แทบตลอดในภพภูมิ ๐ พิสุจน์นรก สวรรค์ ๐ วิชาเพื่อสรรพสัตว์
เชื่อมโลกด้วยธรรมกาย ๐ คำบัญชาจากหลวงปู่

...สุดท้ายขอวิชา...

การศึกษาวิชาธรรมกาย
เป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง
ผู้ศึกษาจะต้องมีจิตที่บริสุทธิ์
และไม่มีอะไรเหนี่ยวรั้ง
ไม่เกาะเกี่ยวกับเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ
จึงจะสามารถรู้เรื่องราวภายใน
ซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือวิสัย
และยากต่อการเข้าใจ ...

แทงตลอดในภพภูมิ

เมื่อคุณยายมีโอกาสดึกษาวิชา 3 ตามหลักวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ท่านได้เห็นเรื่องราวต่างๆ ตลอดนิพพาน ภพสาม และโลกันตร์ เป็นภาพเรื่อยไป พร้อมกับญาณทัสนะ ที่ขยายครอบคลุมทั้งหมด ท่านสามารถเห็นเป็นภาพได้เช่นเดียวกับที่เราเดินทางจากบ้านมายังที่ทำงาน แล้วเห็นภาพของคน สัตว์ สิ่งของ ต้นไม้ และสิ่งต่างๆ ที่ตามนุษย์สามารถเห็นได้ เป็นภาพเหตุการณ์จริงที่ย้อนมาฉายให้เห็น เกิดขึ้นพร้อมกับความรู้และความเข้าใจ



หลวงพ่อกเองมาไม่ทันได้พบพระเดชพระคุณหลวงปู่ แต่ยังมีโอกาสได้พบคุณยายซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของท่าน และยังมีบุคคลในยุคต้นวิชาอื่นๆ ซึ่งในเวลานั้นก็อายุมากกันแล้ว เมื่อได้เข้าวัดปากน้ำใหม่ๆ ก็อยากฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงปู่ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายมาก อยากเข้าไปนั่งใกล้ผู้ที่เคยใกล้ชิดพระเดชพระคุณหลวงปู่ เพื่อฟังเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ของท่าน คำว่าอัศจรรย์ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความขลัง แต่อัศจรรย์ว่าท่านเข้าไปค้นพบเรื่องราวความจริงภายในได้อย่างไร จนกระทั่งนำมาเปิดเผยว่าตัวเรามีสภาวะเป็นที่พึ่งที่ระลึกอยู่ภายใน ตรงตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้เกิดความมั่นใจที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเข้าถึงความสุขที่แท้จริง

ในยุคปัจจุบัน ไม่ค่อยมีใครกล้ายืนยันเรื่องชีวิตในปรโลกและภพภูมิต่างๆ ส่วนมากจะมีในสมัยพุทธกาลซึ่งบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก เกี่ยวกับการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ประกอบเหตุอย่างนี้จะต้องมีผลอย่างนั้น มีนรก มีสวรรค์ มีภพภูมิของเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มีอบายภูมิ 4 เป็นที่เสวยผลแห่งวิบากกรรมที่กระทำด้วยกาย วาจา ใจ ในยามที่อกุศลเข้าสิงจิต

สิ่งที่เราคิด พูด ทำ ไม่ว่าดีหรือชั่ว ล้วนมีผลทั้งสิ้น เป็นผังสำเร็จติดอยู่ในกลางกาย เมื่อถึงเวลาหลุดออกจากกายหยาบแล้ว ภพภูมิอันเหมาะสมที่มีอายุตนะตรงกันก็จะดึงดูดเราไปทันที ตามกำลังบุญและกำลังบาปภายในตัว บ้างก็อาจจะมีชาวสวรรค์มาเชื้อเชิญไปหรือมีเจ้าหน้าที่ยมโลกมาควบคุมตัวไป

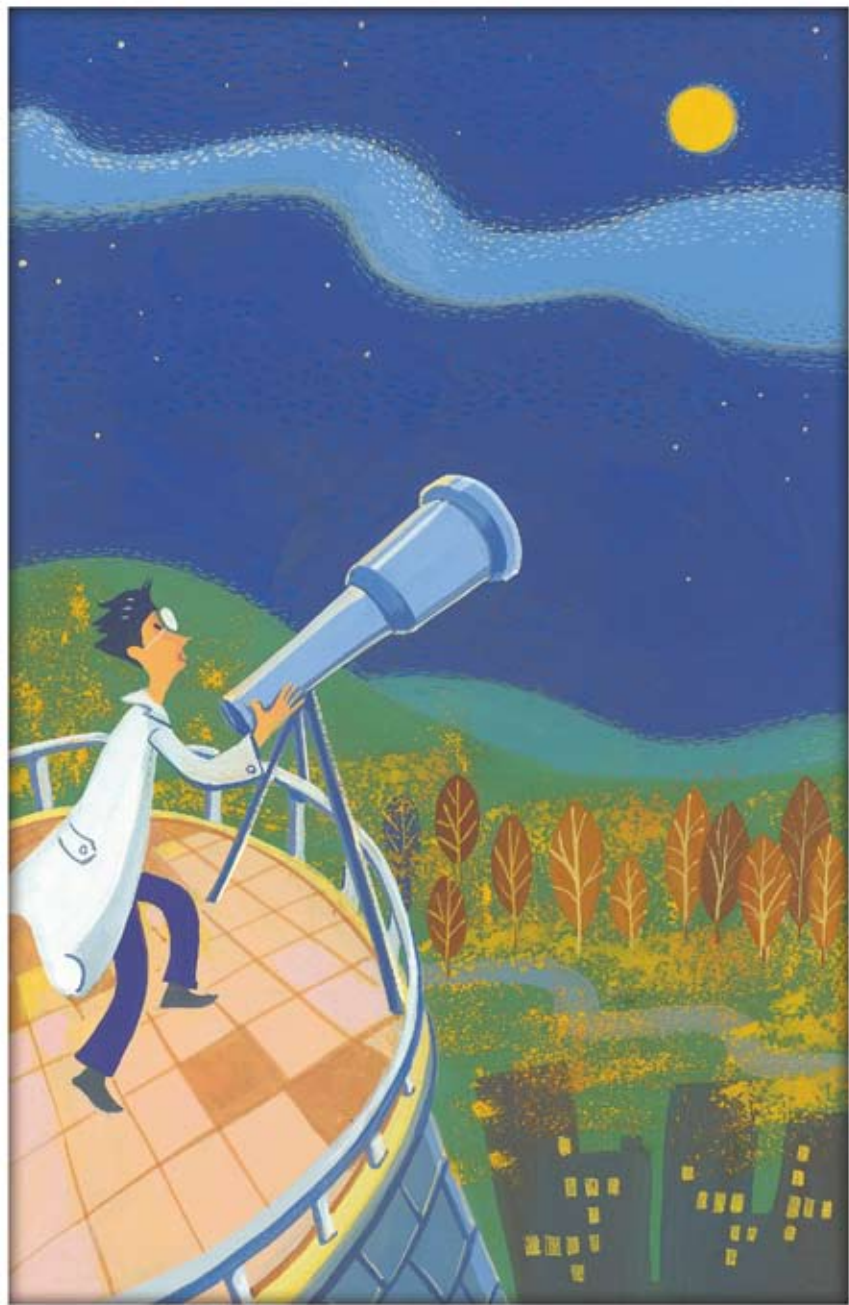
ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับว่าเราจะมีอายตนะตรงกับภพภูมิใด
เราก็จะได้ไปยังสถานที่ตรงนั้น สิ่งเหล่านี้เป็น
ความจริง มิใช่เพียงความรู้ ซึ่งการจะรู้แจ้งเห็นจริง
ในภพภูมิต่างๆ ทั้งนิพพาน ภพสาม และโลกันตร์
ต้องอาศัยวิชชาธรรมกายในการพิสูจน์

คุณยายสามารถเห็นได้หมดทั้งนิพพาน
ภพสาม โลกันตร์ และตลอดแสนโกฏิจักรวาล
อนันตจักรวาล สิ่งนี้เป็นเรื่องอจินไตย คือเหลือวิสัย
ที่จะนึกคิด แต่ก็เป็นไปได้ตามกำลังบารมีของท่าน



พิสูจน์นรก สวรรค์

เมื่อมีใครสักคนหนึ่งยืนยันว่านรกสวรรค์มีอยู่จริงก็จะทำให้หิริโอตตปปะบังเกิดขึ้นในใจของผู้ที่ได้ยินได้ฟัง หิริโอตตปปะ หมายถึงความละอายและความเกรงกลัวต่อบาป เป็นธรรมที่คุ้มครองโลกให้เกิดสันติสุข ดังนั้นผู้ที่ยืนยันเรื่องนรกสวรรค์และกฎแห่งกรรมนี้จึงสำคัญมาก และกว่าจะยืนยันได้ก็ต้องเป็นผู้ที่พิสูจน์มาแล้วด้วยตนเอง



...พิสูจน์นรก สวรรค์...

พระเดชพระคุณหลวงปู่ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายและคุณยายซึ่งเป็นผู้สืบทอดวิชา สามารถพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ได้แล้วด้วยตัวของท่านเอง นอกจากนี้ยังนำมาสอนให้ผู้อื่นรู้เห็นและพิสูจน์ตามได้อีกด้วย วิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ค้นพบนี้ ทำให้เรามีความมั่นใจในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกี่ยวกับเรื่องอบายภูมิ ทำให้เกิดหิริ โอตตัปปะ และมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจนขึ้น ทำให้รู้ว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรให้ถูกวัตถุประสงค์ของการมาเกิดเป็นมนุษย์

วิชาธรรมกายจึงเป็นวิชาที่ช่วยให้เห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่ง ทั้งเรื่อง นรก สวรรค์ ก็เป็นเรื่องที่สามารถพิสูจน์ได้ตามพุทธวิธี หากเรานำกล้องดูดาวที่มีประสิทธิภาพสูงสุดมาส่องแล้วบอกว่า

นรก สวรรค์ไม่มี ก็ถือว่าใช้ไม่ได้ เพราะว่าการจะเห็น
นรก สวรรค์ได้ต้องใช้เลนส์ใจ เลนส์สำหรับดูดาว
ไม่สามารถเห็นได้ ยิ่งมีการสรุปว่า เลนส์นี้สามารถ
ส่องให้เห็นดาวได้ แต่ส่องให้เห็นนรก สวรรค์ไม่ได้
แสดงว่านรก สวรรค์ไม่มีจริงนั้น ยิ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
หรือการจะสรุปว่าเรื่องนรก สวรรค์นี้ เป็นเรื่องที่
พิสุจน์ไม่ได้ก็เป็นสิ่งไม่ควร เพราะความจริงคือ
เขายังไม่ได้พิสุจน์เท่านั้น

การไปนรกสวรรค์ถือว่าเป็นเรื่องเล็ก
และเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้ทำวิชาธรรมกาย
พวกเราควรดีใจว่าเราได้มาอยู่ในยุคที่สามารถพิสุจน์
พระไตรปิฎก ซึ่งเป็นบันทึกคำสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ด้วยตัวเอง ความจริงทั้งหลาย
ล้วนมีอยู่แล้ว ที่เหลือจึงขึ้นอยู่กับเราว่าเลือกที่จะเชื่อ

...พิสูจน์นรก สวรรค์...

ตอนยังมีชีวิตอยู่ หรือเลือกที่จะไปเห็นด้วยตัวเอง
ตอนละโลกไปแล้ว แต่ถ้าไปเห็นตอนละโลกแล้วก็จะ
ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้อีก เราจึงควรเชื่อตอนเป็น
โดยเร่งสั่งสมบุญแล้วไปพิสูจน์ด้วยตัวเองจะดีที่สุด

มนุษย์ทุก ๆ คนล้วนมีอุปกรณ์ในการพิสูจน์
นรก สวรรค์อยู่ภายในตนเอง นั่นคือการเข้าถึง
พระธรรมกายภายในตัว หากเราทำได้แล้ว การไป
เยือนนรกสวรรค์ก็ไม่ใช่เรื่องเหนือวิสัยอีกต่อไป
ผู้มีบุญที่เข้าถึงวิชาธรรมกายแล้วล้วนสามารถยืนยัน
ว่าทำได้จริง เป็นการพิสูจน์ทราบตามหลักพุทธวิธี



วิชาเพื่อสรรพสัตว์

ในการศึกษาวิชาธรรมกายนั้น วิชาแรกที่ต้องเรียนคือ การระลึกชาติ ซึ่งเป็นการย้อนหลังสาวไปหาเหตุว่า ก่อนเรามาอยู่ตรงนี้ เรามาจากตรงไหน มาทำไม มาเมื่อไร มาเพื่อทำอะไร และทำไปถึงไหน แล้วดูอีกว่าจากนี้ต้องทำต่อไปอย่างไร ซึ่งคุณยายเอง



ก็มีโอกาสได้ระลึกชาติหลังของท่าน โดยเห็นเป็นเรื่องราวว่าก่อนที่จะมาเกิด ท่านเป็นกายละเอียดมาจากที่ใด แล้วก็สืบสาวเรื่องราวย้อนหลังกลับไปได้อีกยาวไกลอย่างไรขอบเขต

หลังจากเรียนเรื่องการระลึกชาติแล้วก็เรียนเรื่องกฎแห่งกรรม หรือ Law of Karma เพื่อให้เราหายสงสัยในเรื่องกฎของการกระทำ เราจะหายสงสัยต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายและได้ศึกษาวิชาธรรมกาย วิชาเกิดขึ้นได้เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายที่ละเอียดจากนั้นจึงเรียนเรื่องการปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ดูสาเหตุแห่งความทุกข์ของชีวิตตนจนกระทั่งรวมไปถึงชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เรียนโดยสาวกันไปจนถึงต้นเหตุว่า มาจากที่ไหน ผลจึงเกิดอย่างนี้ ทำให้มีภพ มีชาติ มีการเวียนว่าย

ตายเกิด มีความแตกต่างในหลากหลายลักษณะ
ทำไมจึงมาเกิดเป็นมนุษย์ ทำไมหม่อมมนุษย์จึงมี
ความแตกต่างในลักษณะของรูปร่าง ลักษณะของ
ความเป็นอยู่ ทรัพย์สมบัติ เชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์
ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณี หรือรายละเอียด
ปลีกย่อยต่างๆ มากมาย สิ่งเหล่านี้เป็นมาอย่างไร
เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เดิมมีความแตกต่างกันหรือไม่

การศึกษาวิชาธรรมกายจะดำเนินไปเช่นนี้
และยังช่วยแก้ไขทุกข์ภัยของมนุษย์รวมถึงสรรพสัตว์
ทั้งหลาย ซึ่งคำว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายนั้นครอบคลุม
ทุกชีวิต ทั้งในภพสาม คือ มนุษย์ เทวดา พรหม
อรูปพรหม ในอบาย กระทั่งถึงโลกันตนรก ซึ่งเป็นที่
ขังสัตว์นรก ตรวจสอบดูอีกว่าใครเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านี้
สร้างอย่างไร เป็นอย่างไร แล้วจึงแก้ไขทั้งทุกข์โศก

โรคภัย เศรษฐกิจตกต่ำ แม้แต่สงครามที่เกิดขึ้น ก็พยายามป้องกันไม่ให้เกิด แก่ไขสารพัดเรื่องใน โรงงานทำวิชา ซึ่งอาจดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ทั้งหมด ก็เป็นความจริง เป็นสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยาย และผู้ทำวิชาได้กระทำกันตลอดมา

การศึกษาวิชาธรรมกายเป็นเรื่องที่ละเอียด ลึกซึ้ง ผู้ศึกษาจะต้องมีจิตบริสุทธิ์และไม่มีอะไร เหนียวรัง ไม่เกาะเกี่ยวกับเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ จึงจะ สามารถรู้เรื่องราวภายในซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือวิสัยและ ยากต่อการเข้าใจ การนึกคิดตันเดา การหาหลักฐาน อ้างอิง หรือการให้เหตุผลด้วยวิธีธรรมดาตามอย่าง ศาสตร์ของมนุษย์ทั่วไป เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือ การศึกษาค้นคว้าโดยนักการศึกษาและปราชญ์ทาง พระพุทธศาสนา

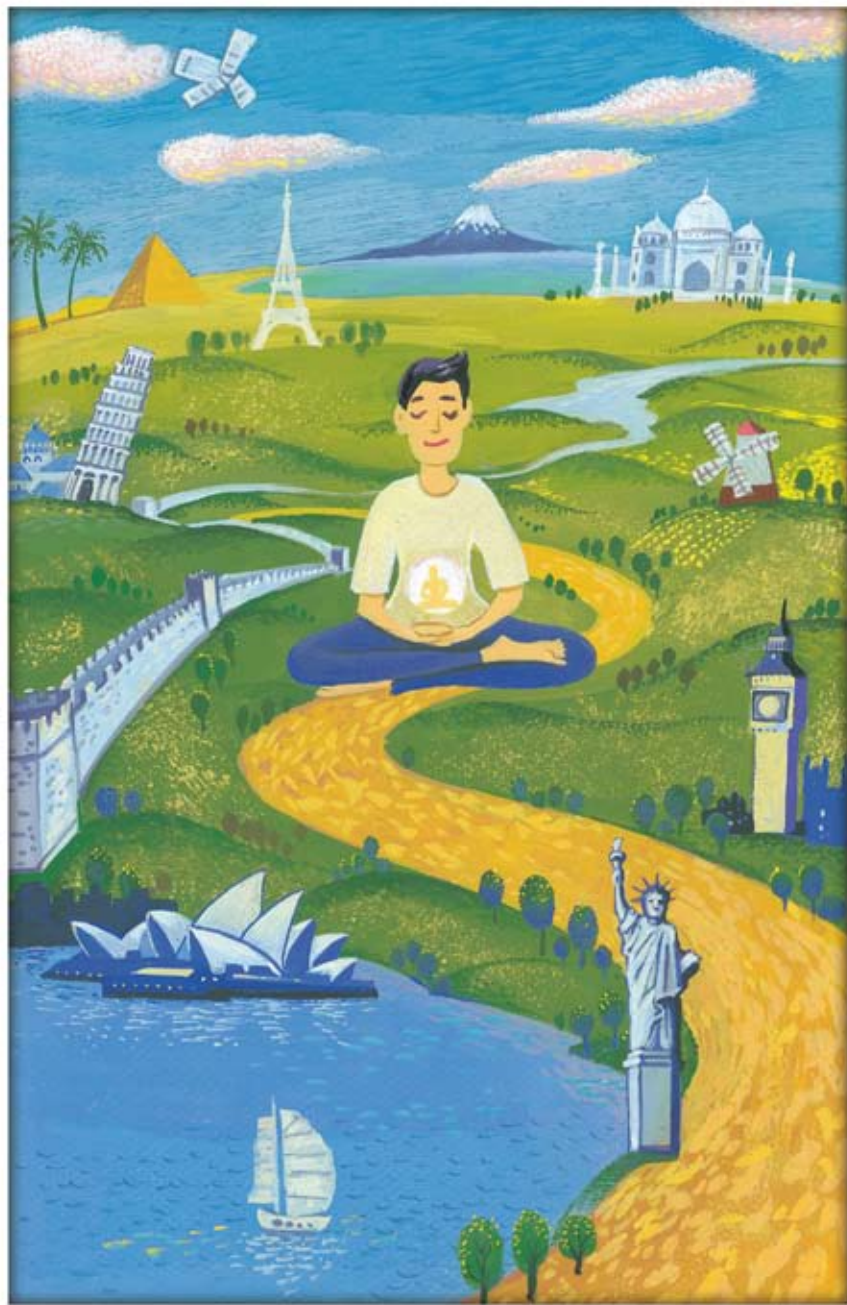
ในครั้งพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเก็บใบไม้ขึ้นมาหนึ่งกำมือและถามพระภิกษุว่า ใบไม้ในกำมือของพระองค์กับใบไม้ในป่าประดู่ ส่วนไหนมีมากกว่ากัน ภิกษุตอบว่าใบไม้ในป่าประดู่มีมากกว่าใบไม้ในกำมือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า สัพพัญญุตญาณของเรานั้น รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวง โดยไม่มีขอบเขตจำกัด แต่สิ่งที่เรานำมาสอนเธอนี้เป็นเพียงส่วนอันน้อยนิด เพื่อเป็นทางหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ภพทั้งสาม และกฎแห่งกรรม เป็นไปเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น วิชาธรรมกายจึงเป็นทั้งใบไม้ในกำมือของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และใบไม้อื่นๆ ในป่าประดู่ลาย ซึ่งแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงทราบ แต่ก็ไม่ได้นำมาสั่งสอน เพราะพระองค์ทรง

มุ่งหวังให้เหล่าสาวกหมดกิเลสแล้วเข้าสู่นิพพานเป็นหลัก ดังนั้นวิชาธรรมกายอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นประดุจใบไม้ในป่าจึงรู้จักกันอยู่แต่ในขอบเขตจำกัดของผู้ที่มีมโนปณิธานในการปราบมารและนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม คือในหมู่ผู้ปฏิบัติในโรงงานทำวิชาเท่านั้น นอกจากนี้แล้วก็รู้จักกันอย่างผิวเผินว่า ธรรมกาย คือพระรัตนตรัยภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึก มีอานุภาพสามารถพาไปเยือนนรกสวรรค์และนิพพานได้เท่านั้น



เชื่อมโลกด้วยธรรมกาย

วิชาธรรมกายทำให้เราค้นพบว่า แท้จริงแล้วมวลมนุษยชาตินั้นล้วนมาจากจุดกำเนิดเดียวกัน ซึ่งแต่เดิมเรามีความเสมอเหมือนกัน แต่ได้ถูกทำให้เกิดความแตกต่างอย่างหลากหลาย ถึงแม้ว่ามนุษย์ในปัจจุบันจะมีความแตกต่างกัน ทางเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ ขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมประเพณี แต่มนุษย์ยังคงมีความเหมือนกันอยู่ประการหนึ่ง คือพระธรรมกายที่สถิตอยู่ภายในตัวของทุกๆ คน เป็นสิ่งที่พญามารยังทำให้มีความแตกต่างกันไม่ได้



พญามารทำให้มนุษย์แตกต่างกันเพราะมี
วัตถุประสงค์ที่จะให้มนุษย์สื่อสารกันไม่ได้ ลองคิดดู
ว่าหากข้ามถนนไปเจออีกบ้านหนึ่งแล้วคุยกัน
ไม่รู้เรื่อง ข้ามจากหมู่บ้านนี้ไปคุยกับอีกหมู่บ้านหนึ่ง
ก็ 모르เรื่อง จากหมู่บ้านเป็นตำบล อำเภอ จังหวัด และ
ประเทศ มีพรมแดนเป็นภูเขา แม่น้ำ และมหาสมุทร
มาขวางกั้น มีภาษา ความเชื่อ ขนบธรรมเนียม
วัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างมากีดขวาง ทำให้
คุยกันไม่รู้เรื่อง ต้องติดอยู่กับเรื่องปลึกย่อย ติดอยู่
กับเรื่องสีผิว ทำให้ทะเลาะเบาะแว้งกันเอง รวยกับจน
ก็ทะเลาะกัน คนต่างชั้นก็รบรากัน เป็นเช่นนี้เพราะ
พญามารทำให้เกิดขึ้นทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงเพียร
พยายามที่จะทำความละเอียดของใจไปให้ถึงผู้ที่

เป็นต้นเหตุของสิ่งเหล่านี้ เพราะต้องการให้มนุษย์ทุกคนในโลกเข้าถึงความเสมอเหมือนกันก่อน คือให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว พระธรรมกายของทุกคนเหมือนกัน เราจึงสามารถเข้าถึงความเหมือนในความต่างก่อน แล้วจึงค่อยศึกษากันต่อไป

ดังนั้น มนุษย์ทุกคนจึงจำเป็นต้องเข้าถึงพระธรรมกาย เมื่อทุกคนเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้แล้วก็จะเห็นเหมือนกัน ความแตกต่างก็จะสลายหายไปหมด เป็นการละลายความต่างให้กลับเข้าไปสู่ความเหมือน แล้วมนุษย์ก็จะเริ่มเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตได้

หลังจากที่มนุษย์ทุกคนในโลกคิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน และทำเหมือนกันแล้ว พระธรรมกายภายในซึ่งเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความบริสุทธิ์ก็จะมา

ซ้อนรวมกัน แล้วทุกคนที่เข้าถึงจุดนี้ก็จะสามารถสื่อสารกันเข้าใจด้วยภาษาธรรมกาย ซึ่งเป็นภาษาสากลที่เหมือนกันทั่วโลก ทำให้ความแตกต่างหมดไป มนุษย์จะเข้าสู่ยุคแห่งสันติภาพอย่างแท้จริง

สิ่งเหล่านี้เป็นมโนปณิธานของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สูญหายไป ท่านมุ่งมั่นที่จะเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อให้มนุษย์ทุกคนเริ่มสาวกลับไปสู่จุดที่เหมือนกันได้ และค้นพบความสุขที่แท้จริง พระเดชพระคุณหลวงปู่ทำตามมโนปณิธานนี้เรื่อยมาจนกระทั่งหมดอายุขัย และก่อนละสังขาร ท่านได้มอบภารกิจนี้ต่อมายังคณะศิษยานุศิษย์ของท่าน ซึ่งรวมไปถึงคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ของเราด้วย



คำบัญชาจากหลวงปู่

คุณยายเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งในคณะทำ
วิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี
(สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านได้รับ
เลือกให้เป็นหัวหน้าเวรชาดรู้ มีหน้าที่ทำวิชาอยู่ใน
โรงงานทำวิชา ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มายาวนาน
นับสิบปี



...คำบัญชาจากหลวงปู่...

แม้ในยามศึกสงครามจะมีเครื่องบินมาทิ้งระเบิดกันทุกวัน จิตใจของคุณยายก็ไม่หวั่นไหว ท่านพร้อมที่จะตายกับหมู่คณะที่ปฏิบัติธรรมร่วมกัน ทุกคนในโรงงานทำวิชาพร้อมจะสู้กับข้าศึกภายใน จนตายคาสนามรบ เพื่อให้เป็นเกียรติประวัติชีวิตของนักรบที่แท้จริง

ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่จะมรณภาพ คุณยายอาจารย์ได้รับคำสั่งจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่าให้อยู่ที่วัดปากน้ำต่อไป สิ่งใดที่เคยกระทำก็ให้ทำอยู่อย่างนั้น และให้สืบทอดวิชาธรรมกายต่อไป

คุณยายจึงยึดมั่นในคำสั่งนั้น และยังทำความเพียรต่อไปพร้อมกับเผยแพร่ธรรมะร่วมกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข ลำแดงปิ่น จนกระทั่งคุณยายทองสุขละสังขาร จากนั้นหลวงพ่อก็จึงได้มาพบ

...คำบัญชาจากหลวงปู่...

กับคุณยาย และได้ฝากตัวเป็นศิษย์ของท่านตลอดมา
พร้อมกับน้อมรับเอาคำบัญชาสุดท้ายจากพระเดช
พระคุณหลวงปู่มาปฏิบัติสืบต่อไป

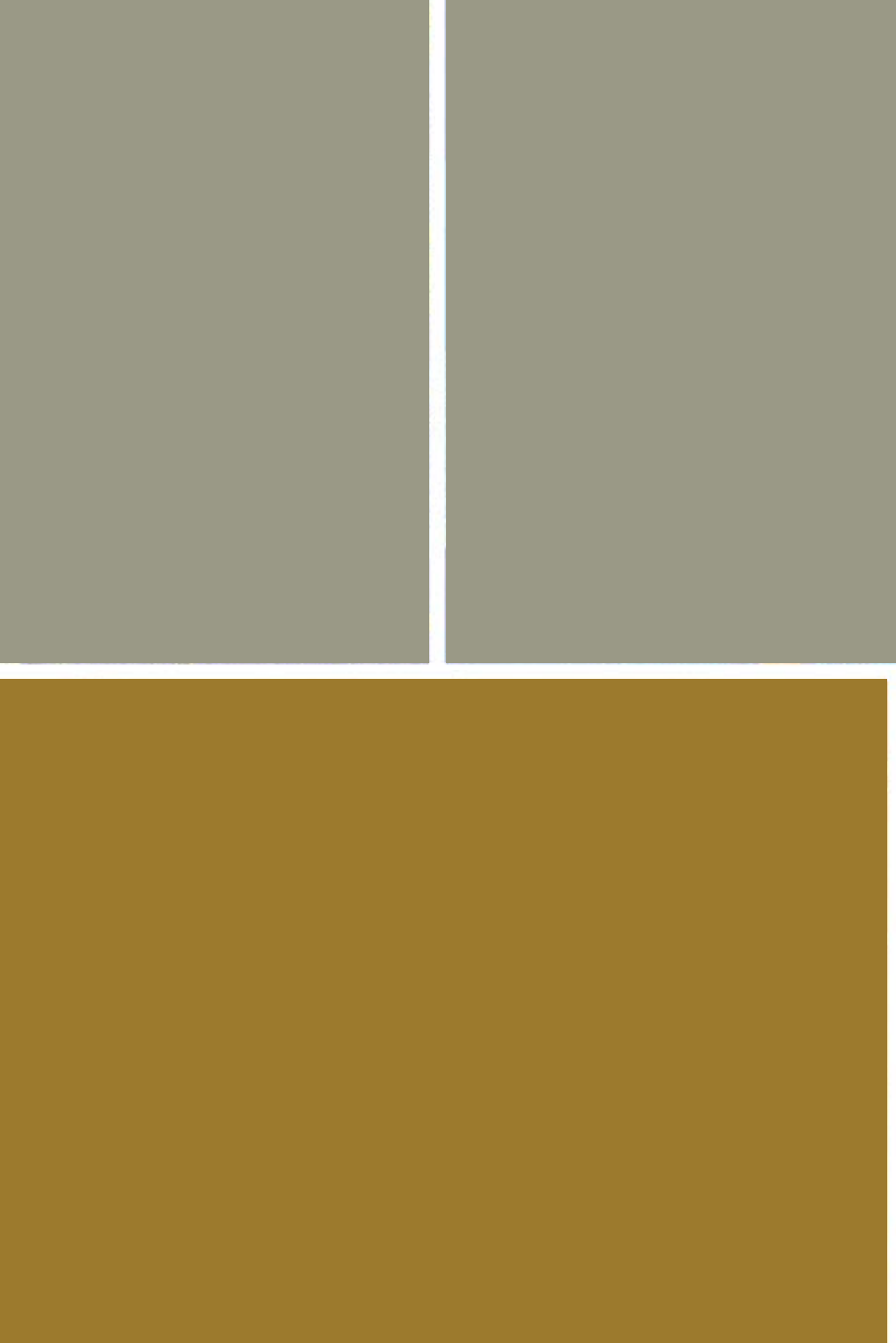


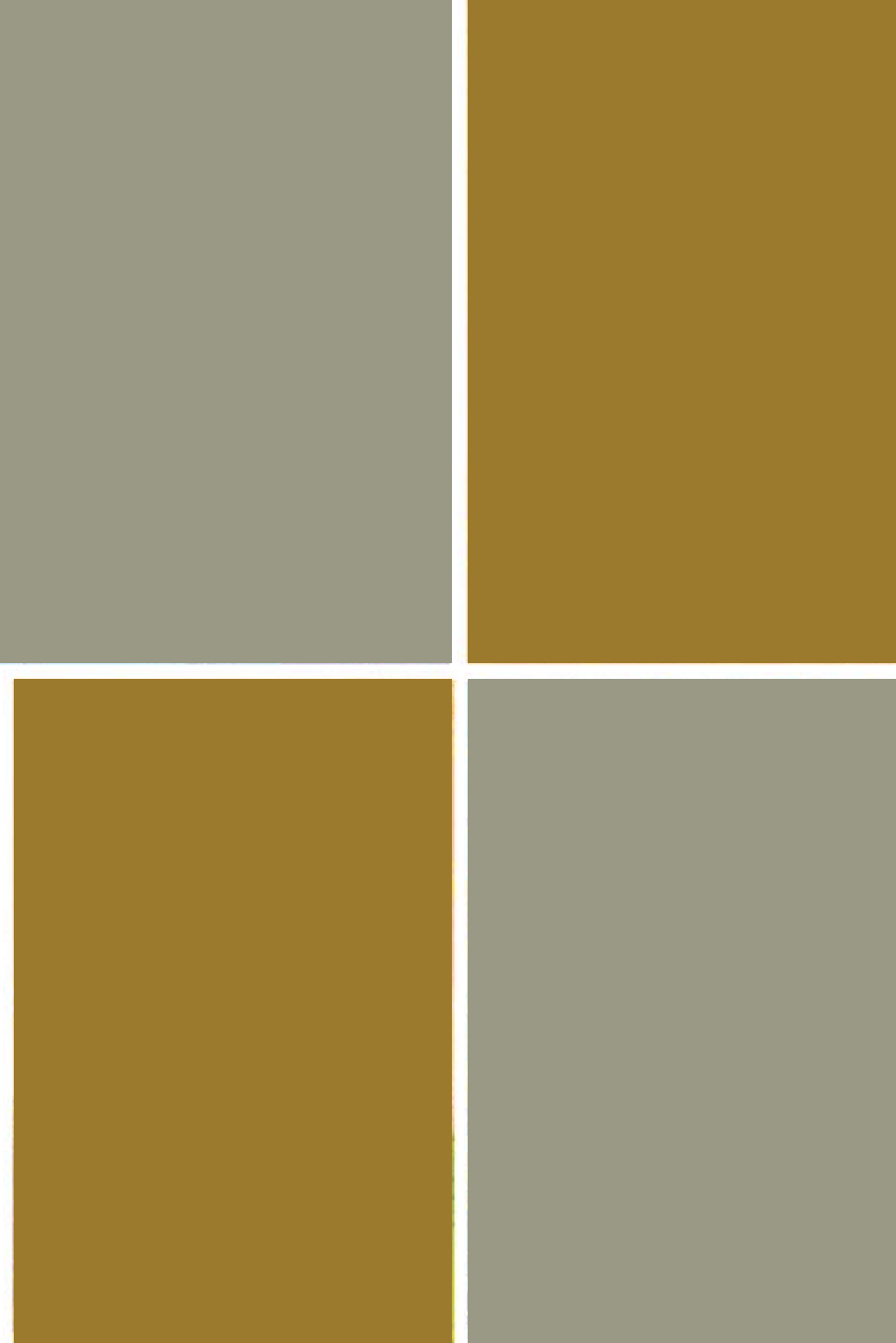
genre In My Heart!



ท่งท้าย

วิธีปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย ๐ ประวัติและบทสวดสรรเสริญคุณยายฯ ๐ ประวัติตะวันตกธรรม







วิธีปฏิบัติธรรม

เพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย

ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือ ข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายกับตอนที่เราใกล้จะหลับ อย่าบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ทำใจของเราให้เบิกบาน แ่มชื่น สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปล่อยวาง ทำใจให้ว่าง คลายความผูกพันในทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจหยุดนิ่งอย่างนุ่มๆ เบาๆ

ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 เหนือระดับสะดือขึ้นมา 2 นิ้วมือ อยู่ภายในกลางท้องของเรา โดยสมมุติว่ามีเส้นด้าย 2 เส้น เส้นหนึ่งซึ่งให้ดึงจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม เหนือจุดตัดนี้ขึ้นมา 2 นิ้วมือ เรียกว่าศูนย์กลางกายฐานที่ 7 ซึ่งเป็นต้นทางไปสู่อายต-
นิพพาน

จากนั้นจึงกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใสเหมือนกับเพชรลูกที่เจียระไนแล้ว ไม่มีตำหนิใสสะอาดบริสุทธิ์ โตเท่ากับแก้วตาหรือขนาดใดก็ได้ นึกอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนาในใจเบาๆ ว่า “สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...สัมมา อะระหัง...” ให้เสียงของคำภาวนาดังออกมาจากกลางท้องของเราอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง ต้องไม่ลืมนึกถึงดวงกลมใสที่ศูนย์กลางกายด้วย

การนิกรภาพของดวงกลมใสและคำภาวนา
ในใจนี้จะช่วยนำใจของเราที่พุ่งออกไปในเรื่องราว
ต่างๆ นอกตัว ทั้งเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจ การงาน
ครอบครัว บ้านเรือน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องที่
นอกเหนือจากนี้ ให้กลับมาสู่ฐานที่ตั้งดั้งเดิมของใจ
ซึ่งเป็นตำแหน่งที่จะทำให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการมาเป็นมนุษย์ คือการเข้าถึงดวงธรรมและ
กายภายในต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่แล้วภายในตัวเรา

ให้ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปจนกว่าใจจะหยุด
นิ่ง และเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาต่อไป
อยากจะหยุดใจนิ่งเฉยๆ อยู่กับภาพของดวงกลมใส
ที่เราเห็น เมื่อรู้สึกเช่นนี้ ก็ปล่อยให้เป็นอย่างที่ใจ
อยากจะเป็น แล้วใจของเราจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่
ภายในอย่างสบายๆ โดยมีภาพนิมิตหรือไม่มีก็ได้
ในที่สุดแล้ว จะมีความสว่างบังเกิดขึ้น หรืออาจเห็น
เป็นจุดเล็กๆ ใสๆ เหมือนดวงดาวในอากาศที่อยู่บน
ท้องฟ้าในยามราตรี

จุดสว่างนี้เป็นที่ประชุมของความรู้และความลับ
ของชีวิต นับตั้งแต่ดวงธรรมในดวงธรรม ภายในกาย
ภพภูมิต่างๆ และธรรมทั้งมวลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงนำมาสั่งสอน เป็นจุดสว่างเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่ เช่น
เดียวกับเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทรเม็ดเล็กๆ ซึ่งเป็นที่
รวมของกิ่ง ก้าน ใบ ดอก และผล ของต้นโพธิ์หรือ
ต้นไทรใหญ่ๆ ทั้งต้น

เมื่อเราสามารถรักษาความนิ่งของใจเอาไว้กับ
จุดใสสว่างนั้นได้อย่างมั่นคง จนกระทั่งความคิดอื่น
เข้ามาแทรกไม่ได้ ใจก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งใจก็ยิ่ง
บริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุข
แสงสว่างก็ยิ่งเกิด แสงสว่างยิ่งเกิด การเห็นแจ้งก็ยิ่ง
เกิด การเห็นแจ้งทำให้เรารู้แจ้ง ความรู้แจ้งทำให้เรา
หายสงสัย การหายสงสัยทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

ปรับเข็มทิศชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่าง
แม่นยำ เพราะฉะนั้นจุดสว่างเล็กๆ ไสๆ นี่จึงเป็นสิ่งที่
ที่เราจะต้องครอบครองให้ได้ เราจะครอบครองได้
ต่อเมื่อใจของเราหยุดนิ่ง แล้วความรู้สึกอันยิ่งใหญ่จะ
เกิดขึ้นภายในตัว เป็นความยิ่งใหญ่ที่ปราศจากทิฐิมานะ
และความลำพองใจ ยิ่งใหญ่ออย่างบริสุทธิ์ เป็นตัวของ
ตัวเอง เป็นอิสระอย่างแท้จริง มีความพึงพอใจ อยู่ได้
ด้วยตัวของตัวเอง เราจะมีดวงปัญญาเกิดขึ้น ทำให้
ทราบว่าความพอดีของชีวิตเป็นเช่นไร เราจะกินแต่พอดี
อยู่แต่พอดี และใช้แต่พอดี เพื่อสงวนเวลาของชีวิต
ที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ มาแสวงหาอริยทรัพย์ภายใน และ
ความรู้ในวิชาธรรมกาย ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง
แห่งการหลุดพ้นที่สมบูรณ์ที่สุด คือที่สุดแห่งธรรม



ประวัติคุณยายฯ

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2452 ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ท่านเป็นลูกคนที่ 5 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง ซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ท่านตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุได้ 26 ปี เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยอาศัยทำงานอยู่ที่บ้านของคุณนายเลียบ ซึ่งเป็นอุปัชฌ์จากคนสำคัญของวัดปากน้ำก่อน ในระหว่างนี้เอง ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์ทองสุข สำแดงปั้น ครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ผู้แนะนำธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งท่านเข้าถึงพระธรรมกาย



เมื่อท่านมีอายุได้ 29 ปี คุณยายอาจารย์ทองสุข ได้พาท่านไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เมื่อท่านได้พบแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำก็ได้เมตตารับท่านไว้ เป็นศิษย์และอนุญาตให้ศึกษาวิชชาธรรมกายขั้นสูง ในทันที

หลังจากที่ได้ย้ายมาอยู่วัดปากน้ำแล้ว ท่านก็ได้บวชเป็นอุบาสิกามาแล้วพร้อมกับคุณยายอาจารย์ทองสุข และได้ศึกษาค้นคว้าวิชชาธรรมกาย พร้อมกับปฏิบัติสมาธิภาวนาขั้นสูงอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2506 ท่านได้พบกับพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้มีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการเจริญสมาธิภาวนามาก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้กราบฝากตัวเป็นศิษย์ กับคุณยายอาจารย์และได้รับการถ่ายทอดวิชชาธรรมกายจากท่าน

ในปี พ.ศ. 2513 ขณะที่คุณยายมีอายุได้ 61 ปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ซึ่งอยู่ในช่วงพรรษาแรกของการเป็นพระภิกษุ ได้ปรารภกับคุณยายถึงการสร้างสถานที่แห่งใหม่อันเหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมและเผยแผ่วิชชาธรรมกายสืบต่อไป คุณยายจึงริเริ่มสร้างวัดขึ้นพร้อมกับให้การส่งเสริมพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับหมู่คณะในทุกๆ ด้านเพื่อให้งานสร้างวัดประสบความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมา จึงได้มีการก่อตั้ง “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ณ ตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งมีกิจกรรมด้านการศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลายทั้งภายในประเทศไทย และต่างประเทศ

หลังจากคุณยายอาจารย์ได้สนับสนุนพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ในการสถาปนาวัดพระธรรมกายและวางรากฐานในการพัฒนาวัดอย่างมีระบบระเบียบและมั่นคงแล้ว ท่านได้ละสังขารอย่างสงบในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2543 ในขณะที่ท่านมีอายุได้ 92 ปี

...ยามใดก็ตาม

ที่เรามีคุณยายอยู่ในหัวใจแล้ว

ยามนั้น ความสว่างไสว

ความสะอาดบริสุทธิ์ ความดีงาม

และความเป็นสิริมงคลทั้งปวง

ก็จะเกิดขึ้นในกาย วาจา และใจ

ของเราอย่างน่าอัศจรรย์...

บทสวดสรรเสริญ

คุณหาอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกชู

๖
ใน

อมจิตกราบบูชา

มหาอุบาสิกอาจารย์

ก่องแก้วนฤพาน

ยอดทหารพระทศพล

สืบทอดธรรมธาตุ

มุ่งประกาศทางมรรคผล

ศิษย์เอก พระมงคล-

เทพมุนี มิแปรผัน

เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

นามเกริกก้องคุณยายจันทร์

ขนนกยูง ทุ่มชีวัน

ทำวิชาพิชิตชัย

อดทนและเข้มแข็ง

মনেগ্রেংพิสุทธิ์ไส

โกฏิเพชรในภพไตร

เพียงเศษห้วงของดวงมัลย์

เป็นยอดกตัญญู

น้อมนบครูทุกวันวาร

เชื่อมวิชาพระนิพพาน

ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม

รวมศิษย์พลิกผืนนา

สถาปนาให้เลิศล้ำ

วัดพระธรรมกายนำ

ธรรมขยายหทัยชน

ธารใดในโลกล้ำ

รวมมหานทีดล

เทียบธารกรุณย์มน

แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย



ยอดปฐมากร

เอกบรรสมใจหมาย

หาเทียบสองมือยาย

ผู้ปิ่นกายแห่งธรรมา

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์

ให้ระลึกและฟังพา

ศิษย์ดั่งสกุณา

ได้อาศัยไต่บาร์มี

กลางยายใสพิสุทธิ์

เปรียบประดุจพระเจดีย์

กายธรรมทับทวี

อสงไขยอนกนันต์

ด้วยบุญกุศลล้ำ

วรรณคุณยายจันทร

คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน

สุขเกษมภิเษมปรีดี

ธรรมใดคุณยายซึ่ง

ขอศิษย์ถึงทุกชีวิ

ตามติดบ่มความดี

ทุกภพชาติพิฆาตมาร

เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์

บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

สืบทอดอุดมการณ์

ปณิธานธาดุธรรมา

แผ่ขยายวิชาเลิศ

ให้บรรเจิดทั่วโลกา

ศิษย์มั่นคำสัญญา

แทนมาลาบูชาคุณ



ประวัติตะวันธรรม

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อ
ธัมมชโย) เกิดที่จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 22 เมษายน
พ.ศ. 2487 เป็นบุตรของคุณพ่อจรรยงค์ และคุณแม่จุรี
สุทธิผล ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนาและการ
ปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา ท่านได้พบกับคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง หนึ่งในบรรดาศิษย์เอกของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย นับตั้งแต่นั้นมา ท่านจึงได้ฝากตัว
เป็นศิษย์และทุ่มเทให้กับการศึกษาวิชชาธรรมกาย

เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์แล้ว ท่านได้เข้ารับการบรรพชาอุปสมบท
ในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2512 ณ พัทธสีมา วัด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที (ปัจจุบันคือ
สมเด็จพระมหาธีรราชมงคลจารย์ เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ โดยท่านได้รับฉายาว่า
“ธัมมชโย” ซึ่งแปลว่า “ผู้ชนะโดยธรรม”

ต่อมา ในวันมาฆบูชาที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ.
2513 หลวงพ่อธัมมชโยพร้อมด้วยคุณยายอาจารย์ฯ
และหมู่คณะ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาได้ริเริ่มพัฒนาผืนนา
จำนวน 196 ไร่ ซึ่งได้รับการบริจาคจากคุณหญิงประหยัด
แพทยพงศาวิสุทธาธิปัตย์ ให้กลายเป็นสำนักสงฆ์ตาม
ระเบียบการสร้างวัด โดยใช้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ
ธรรม” ซึ่งต่อมาได้พัฒนาเป็น “วัดพระธรรมกาย”
ที่มีชื่อเสียงทั้งทางด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมใน
อันดับต้นของประเทศไทย มีการส่งเสริมการประพาส

ปฏิบัติธรรมอย่างแพร่หลาย สำหรับทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และมีผลงานการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้กว้างไกลไปทั่วโลก

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระสุธรรมยานเถร ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2534 ต่อจากนั้นได้รับการถวายปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาการศึกษาพระพุทธศาสนา จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2537 และในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 ได้รับพระราชทานพัดยศเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ

ปัจจุบัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และประธานมูลนิธิธรรมกาย ซึ่งมีสาขาภายในประเทศไทย และต่างประเทศรวมกว่า 60 แห่ง

